

ČTYŘI DISCIPLÍNY

Už od starověku existují postupy schopné uvést lidskou bytost do výjimečných stavů vědomí, v nichž se překrývají vnitřní rozměr a inspirace lidské mysli s otupením obvyklých schopností. Takovéto pozměněné stavy se podobají snům, opilosti, některým intoxikacím a demenci. Velice často byl vznik těchto anomálií spojován s určitými „entitami“ lidských bytostí nebo zvířat nebo s přírodními „silami“, které se právě v těchto zvláštních mentálních krajinách projevovaly.

Jak postupně začínala být chápána důležitost těchto jevů, docházelo i k třibení jejich interpretací a technik s cílem poskytnout zpočátku nekontrolovaným procesům určitý směr. Už v historických dobách v různých kulturách (často i ve stínu náboženství) docházelo k rozvoji mystických škol, které chtěly vyzkoušet různé přístupy k „hlubokému“¹.

Ještě dnes jsme v materiálních pozůstatcích, v mýtech, v legendách a v literárních produkcích s to rozpoznat fragmenty velice pokročilých koncepcí a skupinových a individuálních praktik, uvážíme-li, v jaké době dotyční lidé žili.

PŘÍPRAVA

Na vstup do práce Disciplín připravují dílny. Dílna učí vytvářet vnitřní proporci a také způsob, jak pracovat vyrovnaně. Při této vnější činnosti řešíme problémy přesnosti a podrobností, a postupně tak vytváříme vnitřní proporce. Vnitřní stavy jsou s vnějšími operacemi spojeny určitým tónem. Disciplína naopak udává cestu vnitřní transformace.

V dílnách se pracuje ve snaze nabýt přesnosti, proporce a řádu, přičemž se pomalu dosahuje stálosti.² V disciplínách je realizován vnitřní proces přeměny, a nejde o pečlivost,

¹ K „hlubokému“ se docházelo cestami anomálií, ale rovněž s úmyslem dosáhnout jiných stavů, tak jako se v některých náboženstvích objevoval inspirační raptus. Ke styku s „hlubokým“ někdy docházelo i bez vnějších nekontrolovatelných činitelů, jakými jsou například drogy.

Stopy po tomto zkoumání směřujícím k Hlubokému můžeme najít v alchymii a v určitých praktikách uplatňovaných buddhismem; ty podle toho, co o nich víme, prokazují intenzivní proces vlastní přeměny, jíž je dosahováno mentálními cestami.

Rovněž je možno nalézt pozůstatky hlubokých praktik energetického typu v kultech dionýských, které byly posléze zrušeny triumfujícím křesťanstvím. I když tento aspekt není tak docela jistý, protože dionýský princip vši silou zpochybňoval, co bylo „dáno“, a byl tudíž pronásledován i v samotném starověkém Řecku.

Přesuneme-li se jinam, pak v jižní Indii najdeme šivaity, kteří sice nemají s dionysmem nic společného, avšak linie jejich zkušeností jsou podobné. Objevují-li se stejné záležitosti na různých místech, antropologové se domnívají, že se jedny a tytéž zkušenosti z jednoho místa na druhé přemístily. Ve skutečnosti mohly k podobným prožitkům dospět různé kultury, aniž by se navzájem ovlivňovaly. Tato simultánnost prožitků se dá vysvětlit tak, že došlo ke kontaktu s určitou společnou oblastí Hlubokého, s určitým záznamem přeloženým do navzájem si podobných představ.

² Získává se zde schopnost pracovat vyváženě. Tyto dílny mohou mít různá témata; mohou být spojeny s hmotou (materií), s výtvarným uměním, s voňavkářstvím atd. Mají svá pracovní pravidla, své triky a svá „pracovní“

proporci či vnitřní řád. Disciplinární práce je poklidná a není na ni vyhrazeno určité časové období, jde spíše o cestu, která trvá po celý život.

Kdo chce začít práci v disciplínách, musí proniknout do jejich řeči. To je velmi důležité. Není možné vkročit do tématu a nenacházet se přitom v mentální oblasti poblíž toho, co rozvoj těchto aktivit umožnilo. Není možné vkročit do světa poezie nebo do světa mystiky tak, že do něj přeneseme jazyk odjinud nebo mu poskytneme vysvětlení, která neodpovídají zkušenostem, jež jsou těmto světům vlastní.

Mluvíme-li o Disciplíně materiální, pracujeme s objekty vnějšími a s hmotou vlastního těla ve snaze je destabilizovat.³ Mluvíme-li o Disciplíně energetické, máme na mysli energii psychofyzickou: její vytváření, přesouvání a přeměnu.

Mluvíme-li o mentální Disciplíně, máme na mysli práci s různými mentálními akty, odkazujícími k mentálním objektům. Mluvíme-li o Disciplíně morfologické, máme na mysli proces forem, práci s jejich utvářením a jejich přeměnami uvnitř jedince.

DISCIPLÍNY

Cesty, které dnes známe, se zakládají na objevech, které učinily různé národy v rozmezí ne delším než sedm tisíc let. Vzájemná odlišnost mezi jednotlivými částmi zdrojů je tak velká, že nelze poznat a shrnout veškeré znalosti a praxi v přístupu k Hlubokému. Naše čtyři Disciplíny pracují pomocí manipulace s vnějšími materiálními objekty (Disciplína materiální), s psychofyzickou energií (Disciplína energetická)⁴, s mentálními objekty (Disciplína mentální) a s mentálními formami (Disciplína morfologická). Je zcela jasné, že tyto disciplíny nevylučují možnost jiných cest.⁵

Disciplína materiální je založena na práci taoistů a čínských buddhistů, stejně jako Babyloňanů, Alexandrijců, Byzantinců, Arabů a západních myslitelů. Celek těchto prací byl ve své neustálé přeměně a deformaci znám jako „alchymie.“ Ke konci 18. století alchymie

tajemství. My jsme pracovali pouze s keramikou, s kovy a se sklem. Což je pracovní oblast, která má co do činění s pecemi a týká se přeměňujících se substancí. Něco jiného je voňavkářství, kde se oheň používá pouze při přípravě esencí a destilovaných voňavek. Oheň se při výrobě voňavek, s výjimkou syntetických, nepoužívá. V Dílnách, s nimiž jsme se seznámili blížeji (např. keramika), je oheň nepostradatelný. Tak či onak materiální dílna nabízí zajímavou práci - práci s ohněm, jež umožňuje opakovat to, jakým způsobem oheň vznikl a jak byl vyráběn. K jeho „vynálezu“ došlo až dlouho poté, co se jej člověk naučil uchovávat. Poté již nešlo o to, jak si navzájem oheň krást a uchovávat, ale jak jej vyrobit. Pracovali jsme s různými možnostmi, jak oheň uchovat, větší pečlivost si však vyžaduje jeho výroba. Kdokoliv se dnes pokusí vyrobit oheň, zjistí, že to není snadná záležitost. Práce s ohněm a pecemi je důležitá; možnosti prací v Dílnách jsou velice široké a my jsme teprve na začátku. Díky této vnější činnosti se učíme pracovat v Dílně a nabýváme vnitřní proporce.

Obecně se dá říci, že ti, kdo chtějí pracovat v Disciplíně, by měli mít aspoň minimální zkušenost v Dílně a s ohněm.

Bude užitečné mít v Parcích studií a reflexe Centrum práce, Centrum studií a dílny, v nichž budou lidé moci pracovat a nalézt tak vztah mezi těmito pracemi a tím, co se děje v mozku. Tyto dílny budou s malými změnami sloužit i Disciplíně materiální.

³ Tvrdíme, že mají-li nastat změny, musí být přítomna nestabilita. Jde tu, v dobrém i ve zlém, o to, že ve statických situacích nedochází ke změnám, v permanentních společnostech nejsou žádné změny. Instrukce jsou od toho, aby zamezily nestabilitě. Mluvíme o destabilizaci ve vlastním těle spojené s proměnami materiálních objektů, s nimiž pracujeme.

⁴ Tuto energii označujeme jako psychofyzickou, protože psychické jevy mají své zakotvení fyzické, a ne metafyzické. Už od Wundtovy experimentální psychologie jsou vztahy mezi psychickými jevy a tělem seriózně studovány. Byly například měřeny teplotní změny spojené s určitými představami, znečistivění atp. Psychologie však nebyla následně založena na pokusech.

⁵ Zabýváme se čtyřmi cestami, které známe a které jsme mohli rozvíjet, i když mohou být ještě další pro nás neznámé. Systémy jógy v jejich různých podobách, praktiky hory Athos či některé praktiky sufi nám o těchto možnostech poskytují představu, i když by měly mít svou systematickosti a přiměřenou hloubku, aby je bylo možno považovat za Disciplíny. Náš model není modelem uzavřeným a nedotknutelným, připouští i jiné varianty. Inspirovali jsme se čtyřmi aristotelskými příčinami popsány již 300 let před Kristem: formální, materiální, počáteční (funkční) a finální.

nenávratně upadla a mnohé z jejích objevů, postupů a nástrojů přešly do rukou rodící se chemie.

Disciplína energetická nalézá své kořeny v Malé Asii, odkud se orfismus a dionysmus rozšířily na Krétu a do Řecka; ty doznaly významných změn, až byly nakonec vymýceny triumfujícím křesťanstvím. Fragmenty mimořádně bohatých zkušeností najdeme i v některých šivajtských a tantrických směrech .

Disciplína mentální nachází svůj největší zdroj poznání v buddhismu. Aby se usnadnilo rozlišování mezi mentálními akty a objekty, uchyluje se k striktnímu jazyku některých ze současných filosofických směrů.

Disciplína morfologická nachází své významné předchůdce v některých myšlenkových směrech pre-Attického myšlení, které vykvetly pod „orientálním“ vlivem Egypta, Malé Asie a Mezopotámie, jako v případě pythagorejské školy.

Disciplíny pracují s rutinními postupy, které se opakují v každém okamžiku procesu - každém kroku, dokud se nedostaví určené prožitky. Celý proces je prakticky organizován do dvanácti kroků rozdělených do tří čtveřic. Právě jako každý krok má své označení, přibližující k ideji hledaného prožitku, tak i každá čtveřice vyznačuje důležitou změnu etapy.

Disciplíny vedou jedince do hlubokých prostorů.⁶ Po ukončení práce v Disciplíně jsme schopni docílit přístupu oproštěného od kroků, čtveřic a rutinního cvičení..⁷

⁶ Používané postupy jsou rozdílné v každé disciplíně. Práce je cílená pokaždé s určitým záměrem, postupuje ale různými cestami. Začít od objektů materiálních je velice odlišné od toho, začneme-li od aktů a objektů. Ačkoliv postupy jsou pokaždé jiné, pracují se stejnou psychofyzickou energií.

⁷ Protože je každý vychováván v určitém typu kultury, některé věci mu unikají a do jiných nemůže proniknout, což vyplývá ze společenských hodnot a kódů. Toto má co do činění s aktivní pamětí, s tím, nač si pamatuje. Existuje hluboká paměť, která určuje vidění světa – „krajina formování“. Člověk se k těmto tématům nemůže přiblížit sám o sobě. Závisí to na historickém okamžiku, v němž se nachází. Kdysi se na náměstích mluvilo o tom, kolik andělů se vejde na špičku jehly, dnes se mluví o podnikání. V roce 1970 bylo z hlediska historické dynamiky jasné, kam směřujeme, dnes nikdo neví, kam svět míří. Tato čínorodá paměť se vkládá do všeho, je spojená s tím, čemu dáváme hodnotu, a tím, co hledáme, není to paměť plochá. Když mluvíme o hlubokých transformacích, provádíme druh nahrazení dané „krajiny formování“ za něco vědomějšího. Člověk si není vědom světa, ve kterém se zformoval, přesto však na něj tato krajina působí, minulost je to, co nás posouvá. Když ji však nahradíme, vyměníme daný svět, abychom se pohybovali podle záměrů, které si sami vytváříme. Formování poslání je dlouhodobá činnost, která pracuje s hodnotami, emočními tóny a hledáním. Opustit danou „krajinu formování“ a vstoupit do krajiny námi vytvořené je něco významného. Vytvořit Poslání znamená vytvořit odlišnou krajinu formování. Vyskytují se společenské nehody způsobující široké změny v krajině formování. Někdy se změní a zhroutí celé postavení zaujaté vůči světu, nečekaně se objeví krajina odlišná a střetne se s krajinou ustanovenou. Například transformace vyvolané erupcí velkých náboženství, které byly pozorovány, zapříčinily hlubokou změnu v tématu krajiny. Měníme se záměrným činy nebo se měníme nehodami. Vzniká konflikt mezi tím, co si pamatujeme, a tím, co zažíváme každodenně, v čemž je velký rozdíl, a emoční náboje jsou rozhodující. Bez emočního náboje se nic nezmění, jelikož tento náboj je hluboce cenestetický, činné jsou hluboké smysly a hluboké jsou i jejich výrazy.

MATERIÁLNÍ DISCIPLÍNA⁸

Je to disciplína pracující se silně alegorizačním a asociačním mentálním systémem. „Korpus“, který podléhá trvalému procesu transformace, znázorňuje samotného operátora. Právě proto nestačí realizovat operace s materiály, je nezbytně třeba, aby s nimi operátor sám souzněl v průběhu transformace. Jde o směřování procesu, při němž operátor postupně koná kroky, z nichž musí získat přesné záznamy (indikátory).

Na rozdíl od situací v každodenním životě, kdy člověk společně s objekty „nesouzní“, ale pouze je používá, je v Disciplíně nezbytně třeba, aby operátor „souzněl“ se substancemi v určité mentální frekvenci. Operátor sleduje proces vyznačený kroky, z nichž musí získat přesné záznamy. Není-li registr získán, musí svůj postup reflektovat a do tohoto bodu kroky zopakovat.

To všechno pochází z velice dávných časů. S registry pracovali alchymisté. Zobrazovali například zeleného draka, jak požírá Slunce. Touto alegorií říkali, že kyselina dusičná působí na síru. Práce dávných alchymistů jsou plné takových indikátorů. Indikátorům říkáme záznamy. Pouze vylije-li se kyselina na síru, můžeme takový indikátor získat. Není divu, že mezi dávnými alchymisty nacházíme mnoho inspirace, a jinak by tomu být ani nemohlo.

Nejsou zde předepsané pracovní postupy. Alchymistické praktiky jsou velice různorodé a navzájem se liší. Všechno začalo v různých kulturách a z různých zájmů a pokračovalo to až do úpadku v 18. století. Alchymisté z různých dob měli společnou myšlenku procesu. Již v babylonské alchymii se snažili pochopit jevy v zemědělství: záplavy, úrodu, žně, v nichž nacházeli určitou stálost a opakování.

Zemědělské procesy se opakují, a významu dostávají tvrzení jako třeba: „Léto odejde, pak se ale vrátí.“ Za činitele těchto změn považovali babylonští alchymisté den, noc, léto a zimu. To všechno vztahovali k tomu, co se dělo ve vesmíru, k určitým fázím Slunce, Měsíce a k astrologickým sektorům (domům – sídlům bohů) v horoskopu. Tato alchymie se vztahuje k tomu, co známe následně jako astrologii (s vlastním systémem alegorií a indikátorů), předchůdkyni astronomie.

Současně v různých zeměpisných šířkách docházeli lidé k podobným závěrům, aniž by se navzájem ovlivňovali. Například v Egyptě vznikla alchymie pevněji spjatá s materiálními záležitostmi a méně abstraktní než alchymie babylonská. V Egyptě se více zabývali předměty, pracovali s ohněm, kameny, kovy a právě oni objevili sklo. Tyto myšlenky se objevují u různých národů spojených se zemědělstvím. Zdomácnění rostlin, zemědělství, je důležitým milníkem v celé lidské historii a vyvíjí se ještě dnes.

Rozvíjí se rovněž domestikace zvířat. Už se nenacházíme v epoše lovu, zvířata je třeba ochočit a nechat je, aby se množila. Domestikace se dokonce rozšiřuje na lidské bytosti, neboť otroctví je paradoxně evolučním krokem vpřed oproti předcházejícím etapám, kdy docházelo k masovým vraždám odlišných lidských skupin. Začínají být využívány přírodní procesy ke skladování nadbytků, což rozšiřuje možnosti. Snaha o zvládnutí přírody začala

⁸ Materiální disciplína je praktikována v prostředí známém jako „dílna“, která má být dobře větraná, neboť se v ní pracuje s kyselinami a toxickými výpary. Navíc je třeba dávat pozor na možnost požáru a popálenin při manipulaci s hořáky, letlampami, horkými kyselinami, a rovněž na možnost prasknutí skleněných pomůcek. Stejně tak na dotyk kůže s jedovatými látkami, jako je třeba rtuť.

využíváním síly vody (hydraulika a zavlažování). Objevuje se domestikace různých prvků. Je to okamžik s velkými následky. Jak můžeme přeměnit věci, rostliny, minerály, aby byly užitečné evoluci? To už se nacházíme v přítomnosti alchymistické ideje, která byla vždy ideou evolucionistickou a snažila se dorazit co nejdále. To všechno se děje v různých kulturách, ovšem s různými variantami, a v některých případech objevy přecházejí od jednoho národa ke druhému.

Základní myšlenkou je naučit přírodu sloužit, počínaje věcmi elementárními a s pomocí jejich evoluce dorazit k věcem hodnotnějším, jako je zlato. Základní hodnotou zlata je jeho nedostatek. Zlato nahradilo sůl coby směnnou hodnotu, dá se snadno převážet. Jak začít produkovat to, co se nenachází všude? Objevuje se domněnka, že zlato pochází z kovů, které je předcházely, z kovů hrubších, které dozrávají a vyvíjejí se. Tomu všemu alchymie ve své době přikládá důležitost, nemá však nic společného s proměnami vnitřními, i když tu bezpochyby takové proměny byly. To však není alchymie, to je proces historický, který proměnil koncepci přírody. A tak se dochází ke koncepci alchymistické a k ohni coby prvku proměny, transformace.

Doba železná je poslední etapou práce s kovy. Paradoxně je však železo vůbec první kov, který byl opracováván. Železo, které padá z nebe ze siderálních (odtud výraz siderurgie, hutnický průmysl) meteoritů, je používáno k výrobě domácích a rituálních předmětů. Bylo opracováváno technologií, jež byla typická pro dobu kamennou. Ke zpracování docházelo před epochou kovů, díky pomoci přicházející z oblohy. Teprve potom vzniká myšlenka práce s kovy. To je domestikace na docela jiné úrovni. Kdyby k tomuto nedošlo, nebyl by možný tento typ transformací.

V čínské alchymii dochází k transformaci osob za použití kovů, jde o pilulku věčného mládí. Čínští alchymisté pracují v císařském aparátu, jsou ve službách státu. Nyní se hledá věčné mládí nebo prodloužení života. Alchymie se stává velice utilitaristickou právě v tomto směru. Ve skutečnosti se blíží k lékařství. Nehledá se zlato, císařové bohatství mají, potřebují mládí. A tak polykají různé preparáty s cílem zachovat si život, často se smrtelnými následky (nejen pro císaře, ale určitě také pro alchymisty, kteří preparáty vyrobili). To všechno umožňuje vznik mýtů, které tyto vlastnosti, zdroje mládí, pilulky nesmrtelnosti uchovávají. Tyto mýty pak často vedou k teritoriálním expanzím ve snaze hledat tyto prvky v místech stále vzdálenějších.

Donedávna dokonce i lékaři poukazovali na některé nemoci alegoriemi kovů. Ve vztahu k syfilidě říkali: pro několik okamžiků Venušiných spoustu let Merkuria (měli na mysli merkurium, rtuť, kterou se tato choroba léčila); neexistuje však myšlenka transformace operátora. Proměna operátora při práci se substancemi je novější.

Pracuje se tak, že se produkuje surovina, androgyn, směs rtuti a síry. Při této práci s ohni a kyselinami se mistr mohl nadýchat neurotoxických par rtuti, které vyvolávají halucinace a mimořádné jevy. Výpary rtuti nebudí pozornost a jsou velmi toxické, působí přímo na nervový systém. Je tu vždy možnost nebezpečí a je třeba hodně předvídat. Nejde o to, že by tyto výpary vdechovali záměrně, podléhali však následkům práce s nimi.⁹

Toto se neděje při práci se sírou, jejíž výpary jsou sice dusivé, ne však toxické. Je docela dobře možné, že právě při takovýchto nebezpečných praktikách v těchto okultních vědách

⁹ V jiné době a v jiných tradicích (tradice šamanské, čarodějnictví, věštění, magie) se záměrně hledaly toxické látky, které při požití vyvolávaly změny vědomí. Pracovalo se s mastmi, látkami, které přecházely do krevního oběhu a tam působily. Některé z těchto pohanských magických praktik s alexandrijskými kořeny narazily na tvrdý odpor při pronikání do křesťanské kultury. Tvrdily, že svět není takový, jaký je vnímán, ale že je svět to, co je ukryto, co se skrývá za stavy změněného vědomí.

byla koncipována myšlenka, že kombinováním určitých kovů je možné vyvolat vnitřní proměny v operátorovi.

Surovina - prvotní hmota není jen jedna, jsou dvě a jejich kombinace znamená začátek procesu. Jsou to rtuť a síra. Téma androgynů se objevuje už v éře neolitické. Jejich přechod z jednoho do druhého je biologický, je to velká představa zárodečné buňky a spermie.

Pracuje se hodně s kovy a jejich transformacemi. Existovala snaha nalézt prvotní hmotu. Pro mnohé to byly materiály opovržením hodné, pocházející z odpadků. Materiály pravděpodobně získané z moče. Zpracováním se získal svítící bílý fosfor. Hledání prvotní hmoty vedlo k mnoha experimentům. Pokusy a omyly vedly k mnoha objevům a získaly se kyseliny a louhy. Aby mohli tuto činnost provozovat, vyvinuli lidé vysoce sofistikované nástroje, které vydržely až do dnešní doby a převzala je chemie. Mírná lázeň v páře pochází z alchymistického pracovního postupu alchymistky známé jako Maria Prophetissima či Židovka Marie (ohřátí substance bez jejího vystavení přímému ohni). Hodně objevů je náhodných a nebo se k nim dospělo intuitivně. Když se objevila chemie, byla už dosti vybavena mnoha přístroji a substancemi, což představovalo velkou výhodu. Dějiny alchymie jsou komplexní, protože se objevuje v rozličných kulturách a epochách v různých formách. Tak se dostáváme k alchymii jako k univerzální vědě, jejíž název pochází z arabštiny, od cestovatelů, kteří shromažďovali informace a přicházeli do styku s jinými kulturami.

V renesanci byla alchymie velice blízká vědě. Laboratoř 17. století byla velmi sofistikovaná a používala celý arzenál nástrojů. Bylo nahromaděno mnoho zkušeností a literatury do chvíle, než začala alchymie upadat a přešla do chemie. Až do svého konce se však rozvíjela, zdokonalovala a vyvíjela v oné mentální cestě, která ji řídila. Alchymie dokázala v oné době hodně věcí, snažila se dojít k transformaci operátora. Později se psychologizovala, setrvala u transformace, opustila však materiální praktiky.

KROKY V MATERIÁLNÍ DISCIPLÍNĚ

Významné etapy procesu mohou být shrnuty ve struktuře různých univerzálních mýtů: zrození a život - smrt a temnota - vzkříšení a vzestup. Použité materiály se postupně podrobují veškerým změnám, jak je navrhuje kroky disciplíny, a zároveň operátor registruje alegorické časové shody daného případu.

Počáteční prvotní hmota, cinabarit (rumělka) se po celou dobu trvání disciplíny bude neustále transformovat.

První čtveřice: zrození a život.

1. Čištění. Jde o pročištění dvou substancí.¹⁰ Rtuť se filtruje kamzičí kůží nebo jinou jemnou kůží tak dlouho, dokud není zbavena nečistot. Síra se několikrát omývá vlažnou vodou, dokud některé nečistoty neklesnou ke dnu a jiné nezůstanou na povrchu, takže čistou síru je možno sebrat. Nakonec se očištěné substance smíchají v poměru 1:3, čímž je získán korpus černý jako břidlice s kovovým leskem.¹¹

¹⁰ Prvotní hmotu se nechystáme najít, je třeba ji vyrobit a vyplývá ze dvou principů, které na sebe navzájem působí. Má své kořeny v určitém typu alchymie, založeném na síře a na rtuti, které alegorizují dva protikladné principy, jak byly vysvětleny alchymii středověkou, kterou přinesli Arabové. Cinabarit, rumělka, s níž se můžeme setkat v přírodě, je sloučenina síry se rtuť. Tato směs dvou principů, které jsou ve více než jednom ohledu navzájem protikladné a komplementární, je právě to, co hodláme vytvořit. Je to evolucionistická myšlenka: provést v krátkém čase to, co by přírodě trvalo milióny let. V prvním kroku dochází k čištění látek i operátora.

¹¹ O prvotní hmotě se dlouho diskutovalo, jelikož je přijatelné ji považovat za „androgyn“, uvážíme-li, že dva prvky (síra a rtuť) tvoří jeden korpus. Po jejich smíšení v „moždíři“ nabývá korpus barvy stále více černé s malými kovově lesklými oblastmi, až se podobá havranímu křídlu. Tento okamžik „umrtvení“ bude pokračovat i v následujícím kroku, kdy se postupně zvyšuje teplota velmi zajímavým postupem známým jako „ohnivé kolo“. Korpus byl „umrtven“, uchoval si však „růst“ a další funkce. Ke „smrti“ dojde v následující čtveřici.

2. Růst. Kyselina chlorovodíková ve dvou dílech čisté vody. Korpus se vloží do skleněné baňky a převrství se roztokem. V baňce a v nádobě s čistou vodou jsou registrovány nepočtené bubliny. Proces se zahájí zahříváním malým plamenem, který je postupně zesilován, dokud se neobjeví indikátor bublin. Rytmus odcházení bublin musí být co možná nejplynulejší, v každém případě musí narůstat, a ne se zmenšovat. Plamen se zvětšuje, dokud se v kouli neobjeví stopy barev. V tom okamžiku se udržuje teplota a krok končí, když se objeví agregace jiskřivé rudé barvy.¹²

3. Oddělení. Objevili-li se rudé agregace, dojde k postupnému zmenšení ohně a to pokračuje až do ochlazení baňky. Pak se přistoupí k mechanickému odstranění škraloupů, pod nimiž se objeví rudá substance kontrastující se zvápenatělou černou substancí.¹³ Substance se nechá rozpustit v tepelném kyselém roztoku ohřátém na teplotu nižší než bod varu, a to tak že mícháme stále jedním a týmž směrem, dokud nezískáme červenou substanci, která vypařováním vyschne. To nám umožní provádět opakované lázně čistou vodou, dokud nezmizí veškeré stopy kyselosti.¹⁴

4. Opakování. Perfektní směs červeného korpusu se rtuť v poměru 3:1. Rozdělení do tří částí. První část vložíme do baňky a postupně zvětšujeme oheň, dokud nezískáme zrcadlo. Nejjasnější je v hrdle. Znovu je třeba pozorovat bubliny za účelem regulace ohně. Indikátory by měly být pečlivě ověřovány, protože zrcadlo vzniká někde mezi teplotou, při níž se taví cín, a teplotou, při níž se taví olovo.¹⁵ Je třeba se snažit udržet tento rozsah teplot, aniž by se olovo začalo tavit. Takže: jakmile získáme zrcadlo mícháním a sublimací první části (1R nebo První opakování), mechanicky se oddělí materiál, který se pak v podobě jemného prachu smísí se druhou skupinou (2R). Zrcadlo se znovu objeví. Opakujeme předchozí postup a získanou směs smísíme se třetí částí (3R). V tomto kroku se mohou v baňce objevit pohyby bílého prachu, který nám poslouží jako indikátor ukončení této etapy. Oddělením, rozdrčením a omytím nakonec získáme červený korpus větší stability, než byl získán v „kroku“ 3. Vešší stabilitu tohoto korpusu je možno otestovat zkouškou ohněm, umístíme-li špetku korpusu na skleněnou tabulku a vystavíme ji opakovaně plameni, aniž bychom pozorovali změnu v jeho zbarvení. Stálost tohoto korpusu je možno vyzkoušet i s pomocí tří kyselin: kyseliny chlorovodíkové, sírové a dusičné. V případě, že dojde k reakci s některou z těchto kyselin, bude dotyčná kyselina indikovat předchozí chyby, k nimž během procesu došlo. Jestliže k reakci nedojde, pokračujeme. Získaný pevný korpus má zbarvení zralého granátového jablka¹⁶ zbarveného výrazněji oproti korpusu nestálému z „kroku“ 3.¹⁷

¹² Látka se v tomto kroku umrtvuje slabou kyselinou. Mohli bychom použít citrónovou šťávu nebo ocet, ale v našem případě použijeme rozředěnou kyselinu chlorovodíkovou (kyselina solná). Pak se objeví barvy a mění se. V tomto kroku se objeví nápadný „alchymistický prapor“ s červenou, bílou a černou barvou. Později se objeví malé jiskřivé červené shluky, které narůstají. Jiskřivé červené shluky jsou známé pod názvem „rubíny.“ Aparatura známá jako „past“ umožňuje únik plynů, což je možno pozorovat při oddělování ve vodě. Jestliže se oddělování zastaví kvůli ochlazení prostředí, plyn se smršťuje. Při menší teplotě dochází k podtlaku a sání vody (tento jev je nazýván „regrese“), což končí explozí skleněné baňky.

¹³ V metalurgii jsou strusky odpad. V odpadcích můžeme najít, co je esenciální. To je náš princip. Červená sůl, která se těží z temnot dolů, je červená nestabilní látka.

¹⁴ Kusy zvápenatělého korpusu, které přilnuly k baňce, je třeba od stěn oddělit s nejvyšší možnou opatrností. Při rozlomení vidíme uvnitř červené rýhy, kterým se říká „žábry“. Okamžitě se přistoupí k získávání „nestabilní červené soli“, nazývané takto proto, že nesnáší „zkoušku ohněm“, ani zkoušku kyselinou a „Zelený drak“ (kyselina) by ji mohl pohltit.

¹⁵ Kontrola se provádí s pomocí „svědků“ zavěšených na bronzovém nebo mosazném řetízku uvázaném kolem hrdla baňky. „Svědkové“ stojí proti sobě, aby byli jasně vidět. Svědek cínový se bude tavit při 232 °C, olovený při 327 °C. Tito „svědci“ slouží k měření teploty. Požadované teploty bylo dosaženo, taví-li se cín, ne však olovo.

¹⁶ Červený korpus získaný na konci kroku je znám jako „stabilní červená sůl“ nebo (právě díky svému zbarvení) „granátové jablko“. Granátové jablko se vyskytuje v mýtu o Persefoně. Persefona byla unesena a odvezena do Hádu, podsvětí. Když se chystá svět Hádu opustit, dají jí pojist tajemné zrní granátového jablka, aby se brzy do jeho temných krajín vrátila.

Druhá čtveřice: smrt a temnota¹⁸

5. Fermentace. Červený korpus se smíchá s jemným olověným prachem. Přelije se kyselinou sírovou a teplota se zvýší na teplotu kůže. Začne fermentace, objeví se indikační bubliny. Následně se zvětší oheň, aby došlo k prudké reakci. Zmenšíme oheň a ochladíme. Přidáme k substanci čistou vodu, mícháme a necháme ji usadit. Odebereme kyselou vodu a to opakujeme, dokud není veškerá kyselost odstraněna. Sušíme pomocí ohně, dokud není získán korpus v podobě šedobílého prachu.

6. Cirkulace. Připraví se síro-dusičný roztok (1 díl kyseliny sírové a 2 díly kyseliny dusičné). Ohříváme a odpařujeme substanci v uzavřeném cyklu, to znamená, že výpary jsou zachycovány a vráceny do substance. Používaná aparatura, od starověku známá jako „labutě“, je vyrobena operátorem z bílé smaltované keramiky.¹⁹

Proces je u konce, když celý korpus přilne a stane se z něj šedobílá hmota.²⁰

7. Omytí. Omytí je stejné jako v 5. kroku: odpařování vody a usušení horkem. Proces se několikrát opakuje, dokud není dosaženo šedého a velice jemného prašného korpusu.

8. Aglutinace. Korpus se mísí s antimonem, mědí a železem. Množství šedobílého prachu musí být větší než množství ostatních materiálů dohromady. Smícháme je v poměru: 7 dílů korpusu, 3 díly antimonu, 2 díly mědi a 1 díl železa.²¹ Směs se vloží do tavícího kelímku a podrobí se teplotě 1500° (při této teplotě se kelímek a směs rozžhaví do červena). Stabilita směsi se pozná podle toho, že její barvu nezmění plamen. Oheň se udržuje, dokud se všechny zúčastněné elementy homogenně nespojí. Při chladnutí a oddělování strusek se objeví žilkování navzájem odlišných materiálů připomínající miniaturní horu. Korpus se vloží do velmi mírně zahřátého síro-dusičného roztoku ve složení 1 díl kyseliny sírové a 2 díly kyseliny dusičné. Postupně se teplota zvyšuje, až se vyvolá prudká reakce a v páře a v oddělených tekutinách se objeví barvy v následujícím pořadí: zelená, modrá, žlutá, červená a bílá.²² Vlhká nazelenalá hmota, v níž se korpus nakonec promění, nese znaky smrti. Teplota se udržuje, dokud se vysušený korpus neobrátí v popelavě šedý prach, v němž se nachází několik drobných třpytivých krystalů.²³

¹⁷ Toto je postup zvaný „REBIS“ (Opakování téhož nebo '3R' třikrát zopakováno). Indikátorem tohoto kroku je zrcadlení skla, které odráží obraz operátora, a proto se mu říká také „zrcadlo.“

¹⁸ Celá tato čtveřice popisuje proces a indikátory (vnitřní „prožitky“ operátora) temna a smrti korpusu.

¹⁹ „Labutě“ má co do činění s prvními známými destilačními aparaturami z doby před 5000 roky nalezenými v Tepe Gawra v Mezopotámii. Pravděpodobně sloužily k výrobě voňavek.

²⁰ Proces probíhající v „labutě“ má zbavit korpus „ducha“, právě proto je třeba opakovaně přidávat vroucí kyselinu, dokud korpus není totálně pohlcen. V tomto „kroku“ nejde o znovuzískání „ducha“, k čemuž by mohlo dojít při obyčejné destilaci (z toho vyplývá, že nápoje se „spiritusem“ a destilace alkoholu spolu souvisejí), ale o pravý opak. Vládne tu snaha zůstat s „korpusem“, dokud není zcela zbaven ducha (zcelabez duše). Existují fenomény post mortem. Pod smrtí existuje rozptýlená vitalita.

Nedávno, ve 13. století, se používal grafický přístroj k vidění procesů, strom života z Kabaly. Tam můžeme vidět Malkut uložený pod smrtí. Ke korpusu bez života dojdeme pokračováním v práci, která bude končit pohřbením korpusu do „hory“. Po mnoha extrakcích a páleních budeme s to získat korpus konečně „mrtvý“ (napřed bez „ducha“ a pak bez „duše“). Jde o popel toho, co bylo živou bytostí.

²¹ Různé poměry v tomto „kroku“ odpovídají různým teplotám tavení a sublimace kovů, které je třeba aglutinovat - spojit. Z toho důvodu je železa menší množství než mědi a antimonu, neboť ty se taví při nižších teplotách.

²² Tyto indikátory barvy, známé někdy pod názvem „královský páv“, musí být získány i s rizikem, že se nepodaří úspěšně ukončit celou operaci. Netrpělivost často vede ke ztrátě některé indikující barvy, a proces pak není úplný.

²³ Tento „krok“ je krokem „hory“ a „popela.“ Obnáší nejrůznější technické potíže, jelikož je nutné zvýšit oxyacetylenový plamen (umožňující vyhnout se zbytečným ztrátám) až na 1500°. Tuto práci je třeba provádět velice rychle a zabránit tomu, aby elementy s nízkou tavící teplotou byly sublimovány nebo vyprchaly, a my tak přišli o možnost jejich integrace do „hory“. Práce s atanorem nebo alchymickou pecí je samozřejmě nahrazena jinými nástroji.

Třetí čtveřice: vzkříšení a vzestup²⁴

9. Oživení. Omýváme těžkou vodou. Tu získáme destilací vody, dokud nezůstane 1/10000 původního objemu. Ta je sbírána až dosáhneme potřebného množství. Omýváme jako v 5. kroku. Vysušíme a získáme příjemně vonící korpus.²⁵

10. Očištění. Korpus pokryjeme ryzím stříbrem a přidáme kyselinu dusičnou (teplota musí být pod bodem varu vody). Pak teplotu pomalu zvyšujeme, dokud se korpus nezačne zbarvovat do zelenošeda.

11. Konverze (Přeměna). Přidáme čistý antimon a zvýšíme teplotu, dokud se korpus s antimonem nesmísí. Dojde k pozoruhodnému jiskření. Změní se kvalita korpusu.²⁶

12. Množení. Baňka zůstala zbarvena zlatavou barvou. Z baňky získáme velice jemný skelný prach, který dokáže v přítomnosti tepla obarvit korpus v poměru 1/10000.²⁷

²⁴ Celá tato čtveřice je popisem procesu a indikátorů (a vnitřních „prožitků“ operátora) vzkříšení korpusu.

²⁵ Máme zde znovu postup, při kterém nám jde o vypaření jakéhokoli „ducha“ vodě vlastního nebo do vody „vloženého“. Zde se pokoušíme uchovat ty nejtěžší molekuly „univerzálního rozpouštědla“ (vody), která nám v tomto případě poslouží k rozpuštění a aglutinování „zbytků“ korpusu, aniž bychom jim přidali další vlastnosti, které jsou ve vodě vždy přítomny. Tento typ postupu („rozpust“ a srážej“) byl hojně, s různými substancemi, používán západními alchymisty. „Lehkou vodu“ neboli jitrní rosu nebo také „májovou rosu“ alchymisté vzhledem ke kosmickým vlastnostem, jimiž bývala „obdařena“, získávali chvíli před východem slunce. V tomto případě šlo o „vodu lehkou“ opakem k „vodě těžké“ v tomto kroku. Jiným indikátorem, že se krok povedl, je „vůně života“, která se podobá vůni, již vydávají novorozeňata. Příjemná vůně, již vydává tělo po omytí těžkou vodou, velmi dobře konfiguruje mýtický argument.

²⁶ Tento proces se nazývá „triumf antimonu“ pro zářivý jas, který se objeví poněkud překvapivě uvnitř baňky. Tento krok a jevy, které jej provázejí, jsou velmi proměnlivé a do jisté míry závisí na manipulaci s ohněm. Je-li překonána limitní teplota, dojde k výbuchu baňky, nedosažení minimální teploty brání „proměně kvality“ korpusu. „Proměna kvality“ byla také nazývána „transmutace-přeměna“ a někdy také „transsubstancionalizace-změna podstaty“; tyto postupy a jejich označení zavlékaly alchymisty do srážek a konfliktů s oficiálním středověkým náboženstvím, neboť v církevních kruzích vládla domněnka, že „transsubstancionalizace“ je „svátost“ vlastní proměny chleba a vína „v tělo a krev“ Kristovy. Na druhé straně se tento fakt zdá být pouze napodobováním křesťanského postupu, zatímco má svůj původ v klasickém prostředí elejských mystérií. Mnohem dřív, než přišla tato epocha, existovalo mnoho indicií „proměn kvality substancí“ v tektonických kultech Malé Asie, v nichž je Kybéle jedním z nejvýznamnějších božstev. Podobní „předchůdci“ se nachází pochopitelně i v alchymii čínské.

²⁷ Tento krok byl nazýván „Fénix“ díky tomu, že v tomto bájném ptáku byla nalézána představa vzkříšení pomocí ohně podle alchymistického motta „Igne Natura Renovatur Integra“ (Ohněm bude obnovena Příroda jako celek). Rovněž Roh hojnosti tu byl přiměřenou alegorií. Z rohu hojnosti se neustále hrnulo veškeré dobrodiní jako nesmrtelnost, regenerace a hojnost materiálních a duchovních darů.

Mýty a legendy (s alchymistickým původem) kolující v době objevení Ameriky jako „El dorado“, „Pramen mládí“ podnítily představivost mnoha dobrodruhů. V tomto posledním kroku baňka zůstala zbarvena dozlatova, a získáme-li prach uvnitř, dostaneme substanci, která má velký počet vlastností: v přítomnosti ohně například barví jiné korpusy. Případ „zlaté pilulky“ (zlacená pilulka ze substancí rtuti, síry a dalších) způsobili čínští alchymisté.

Zde má svůj původ nemálo excesů, protože někteří císaři a velký počet úředníků při hledání „pilulky mladosti“ tyto jedovaté substance spolýkali.

ENERGETICKÁ DISCIPLÍNA

Úvod

Energetická Disciplína pracuje na vytváření, přemístění a přeměně psychofyzické energie. Naším základem budou dva energetické principy:

1. Pokud nemáme rozptýlenou energii, nemůžeme s ní disponovat. Je-li energie soustředěná na jednom místě, je třeba ji nejprve rozptýlit a teprve potom ji znovuzískat z různých částí těla.

2. Kdo chce pracovat v této disciplíně, musí si vycvičit schopnost vnitřně pociťovat psychofyzické náboje a využívat při tom nervových plexů (center) k ověření, vytvoření a přemístění energie, plexus po plexu.

V Energetické Disciplíně se pracuje s energií psychofyzickou, ne s jiným typem energie. Jak psychofyzická energie funguje, lze pochopit na příkladu vizuálních představ, které se objevují v našem prostoru zobrazování. Psychofyzickou energii můžeme rychle zahlédnout v její funkci na naší obrazovce zobrazení, například v zobrazeních vizuálních. Stálost představy závisí na udržení psychofyzické energie. Stálost představ se sníží, sestoupíme-li na úroveň spánku; čím více jsme unavení, tím méně je představa stálá. Snažíme-li se udržet představu během dne, zjistíme, že její stálost kolísá podle cyklů psychofyzické energie. To, co se děje s představami, děje se stejně tak se všemi psychofyzickými aktivitami.

Jasnost představ závisí na zaměření energie. Jasné představy lze získat cvičením. Jasnost představ nám poukazuje na důležitost jedné vlastnosti: intenzity. Intenzita je důležitá pro pokročilejší práce energetické disciplíny. Dokud nemáme potřebnou intenzitu představ, nemůžeme pracovat na pokročilejších krocích v této disciplíně.

Intenzita, jas a stálost. Mluvíme o psychofyzické energii a bereme si za příklad představu.

Co se psychofyzické energie týká, je třeba pochopit, že to všechno, co se pohybuje coby představa, se pohybuje pomocí kvanta energie. Představy však nemusejí být pouze vizuální, odpovídají také různým smyslům. Existují osoby, které se specializovaly v různých představách odpovídajících různým smyslům. Například s pomocí auditivních představ mohou některé osoby, i když jsou hluché, napsat symfonii. Čichové představy se mohou rozvíjet pomocí řemesla voňavkářství. Existují také chuťové představy, gurmáni pracují se svými chuťovými papilami, chuťovými představami, které si zapamatovali, i velcí šéfkuchaři pracují s představami, se vzpomínkami, které srovnávají s vjemy. Degustátor vín hledá chuť jahod v různých odrůdách, které ochutnává, a aniž by si to uvědomil, rozpozná jejich chuť. S pomocí degustace pozná, že to není jahoda, ale oříšek. To všechno se děje s představami, které se srovnávají se vzpomínkami. Obecně vzato se tu postupuje vyřazovací metodou, postupně se vše porovnává, vzpomínka je použita jako představa a srovnává se s vjemy. Mluvili jsme o různých představách vnějších smyslů. Existují i představy, které neodpovídají smyslům vnějším, ale vnitřním.

Síla představ vnitřních vjemů je pro energetickou disciplínu nanejvýš zajímavá. Představy přicházející z vnějšího světa registrujeme v našem těle, řada představ však přichází i ze světa vnitřního. Jsou to představy, které klasifikujeme jako cenestetické a kinestetické. První registrují změny vnitřního prostředí a ty kinestetické zase registrují proměny v pozici těla.

Tato hra představ mezi vjemy, zobrazeními a smysly nám otevírá důležité perspektivy fungování psychofyzické energie. Mluvíme-li o vnitřních smyslech, mluvíme o představách, které jsou obtížněji registrovatelné (vnímatelné). Vnitřní smysly někdy zasahují do vnějších vjemů.

Mluvíme o jevech překladu z jednoho smyslu do smyslu druhého. Tento překlad je snadno rozpoznatelný u smyslu chuti: „jak jsi sladká“, „jak mluvíš ostře nebo kysele“; a rovněž u smyslu čichu: „tato situace mi smrdí“. Hodně příkladů tohoto typu překladu najdeme v poezii.

Překlady, které fungují bezmála rychlostí světla a které mají co dělat s nervovým prouděním. Jsou to překlady z jednoho smyslu do druhého, impulsy, které z jednoho smyslu vyjdou a v jiný se promění. Pocity a jejich překlady můžeme zredukovat na minimální atom, jímž je impuls. Zredukujeme je na impulsy, a uvidíme jejich vlastnosti, jak se mění. Pracují vždy se svými smyslovými cestami: impulsy sluchové, chuťové atd. Tyto impulsy probíhají nervovými toky. Vezměme si jeden příklad: čelíme-li nebezpečné situaci, adrenalin se v krevním oběhu aktivuje, zrychlí nervový popud, stimuluje svalstvo. Existují různé substance, které organismus vkládá do oběhu a které tento oběh buď zrychlí, nebo zpomalí. Jiné substance naopak umožní, aby se zablokovala nebo zpomalila neuronová spojení. Nezpomalí se myšlení, ale neuronální přenosy. Jsou vyvolány „toxické“ jevy, které otupí přenos. Toky impulsů mají schopnost přeměňovat se i se deformovat. Tento jev jasně vidíme při použití drog.

Mluvíme zde o vnitřních smyslech, které, aniž bychom si to uvědomovali, získávají informace o změně teploty, proměně míry zásaditosti nebo kyselosti, změně tlaku atd. Častokrát se všechny tyto změny dějí pod prahem vnímání (subliminálně), a chceme-li je objevit, musíme se uvést do subliminální situace, na okraj vjemů. Vnitřní smysly často vysílají signály, které jsou však přeložené, takže někdy nelze jejich příčinu pochopit.

Dalším tématem je okruh představ. Vjem a pocit jsou atom, který nemůžeme rozdělit. Vjemy, to jsou pocity a něco navíc. Jsou to vlaky strukturovaných představ, a ne izolovaných pocitů. Překlady mají velké výhody, díky nimž je možné ověřit, jaké jsou struktury vjemů. Struktury jsou velmi důležité pro ekonomii psychismu. Vždy jsou dány ve spojení s náboji v jiných smyslech. Je to velice složitá věc. Mluvit o realitě je tedy trochu komplikované: strukturace vjemů, které se soustřeďují do struktur představ, nás vedou k úvaze, že se jedná o vnější svět. To nás přivádí k určité pokoře, bereme-li v úvahu to, co je obecně známo jako kritérium pravdy. „Co vidíš, je to, co je,“ jenže tak tomu není. Tak se to dělo při východu a západu slunce, když nebyly žádné informace o nebeských tělesech; i dnes se ještě říká, že slunce vychází a zapadá. Vzhledem k tomuto tématu kritérií pravdy o světě by si vědci měli uvědomit, že studium začíná odněkud, z nějaké perspektivy. „Pravdu“ je možno artikulovat díky strukturaci představ, závisí však na umístění či perspektivě daného člověka.

Toto téma překladu a strukturace představ umožňuje najít kvalitu vnějších objektů, k nimž se dostáváme eliptickým, přeloženým způsobem. Například je možno odhadnout váhu nějakého předmětu, aniž se ho dotkneme. Jsou to jevy složité, zajímavé a bohaté na následky, chce-li někdo pracovat s tím, jak je psychismus strukturován.

Chceme-li destabilizovat psychologický systém - schéma, pak máme různé možnosti, jak to udělat, z nichž jednou je změna nervového systému. A ta se neděje pouze díky činnosti vnějších substancí, i některé žlázy vylučují v tomto okruhu určité endorfiny a vyvolávají změny díky činnosti vnitřních substancí. Tak může dojít k případu, kdy se nějaké osobě stanou zcela mimořádné věci, aniž by se napila vína. Tak jako se dají naučit určité postoje na tomto poli, dají se naučit i formy vstupu do těchto světů. Je však třeba okamžiků inspirace, je třeba nastoupit právě do tohoto vlaku, vložit se do tématu. Někteří do něj vejdou dokonce i tak, že provádějí matematické výpočty, a najdou si své místo v určité cenestetické zóně. Je to téma vnitřních smyslů a překladu impulsů. Je to, jako by tu byly zóny a člověk se mohl do té či oné vložit. Jako když Tibeťané mluví o vstupu do různých bardů. Jsou takoví, jejichž život je spojen s jedním jediným bardem. Jiní si ani nevšimnou, že existují různé, od sebe odlišné zóny, a že má-li být někdo z určitého bardu vytažen, je třeba jej destabilizovat.

Disciplínou do tohoto tématu vstupujeme naplno. Je to dlouhá sekvence věcí, kterou lze velmi dobře pochopit. Je rozdíl učit se rozumem a učit se zkušeností, nejen teorií. Vhodná se nám zdála právě tato forma, kterou jsme také navrhli: na prvním místě provozovat praxi a navrhat se hlava nehlava do Disciplín. Člověk se učí, srovnává věci a o všem uvažuje: pracuje se s pamětí,

ale i se zkušeností. Jsou to věci, které se nestudují každodenně; sice s nimi máme zkušenost, ale stále jsou považovány za „podivnosti“.

Forma práce

V každé čtveřici a v každém kroku se práce Energetické Disciplíny den co den redukuje pouze do dvou bodů: vědomí sebe sama s podporou v produkčním plexu; a praxe zdokonalování kroků v některém z okamžiků během dne.

První bod: vědomí sebe sama s podporou v produkčním plexu, který je cenestetickým opěrným bodem, a tudíž odkazem k umístění v těle. To se dělá, co nejdéle to jde při každodenních činnostech, aniž bychom přitom zapomínali na vědomí sebe sama. Zapomeneme-li, je možno využít jakéhokoli stimulu, který se objeví a stimuluje produkční plexus, k tomu, aby si ho člověk opět připomněl a snažil se toto vědomí uchovat. Při tom by se však neměl snažit dělat žádnou práci s energií... jen si to připomenout, být si vědomý sama sebe.

Druhý bod: praxe zdokonalování kroků někdy během dne.

KROKY V ENERGETICKÉ DISCIPLÍNĚ

První čtveřice: Energetická kreace (Vytváření energie)

1. Příprava. Vytvoří se přiměřené mentální prostředí umístěním své vlastní osoby do „zvonu“ izolace od vnějších vlivů. Za důležité se považuje vytvoření přiměřeného fyzického prostředí, zbaveného cizích vlivů na práci.

2. Akumulace. Pomalu a opatrně se zvyšuje napětí s pomocí svalové kontrakce kolem vegetativního-sexuálního plexu. Od toho okamžiku bude znám jako "plexus produkční." Od samého počátku procesu je třeba chápat, že plexy neprodukují psychofyzickou energii, ale že jsou používány coby zdroje pocitů a opěrné body pro pozornost. Práce s plexy umožňuje pohyblivost představ a pocitů (zpočátku vizuálních a vnějšně taktilních) a následně pohyblivost pocitů (vnitřně taktilních a cenestetických představ). Tradičně se používala praxe "vynesení" energie nahoru z produkčního plexu přesuny podél zad tak, aby v různých výškách páteře nervový proud dorazil až k plexům uloženým v přední části těla.²⁸

²⁸ V tantrismu a tibetském buddhismu je velice dobře známo, že energie vychází z produkčního plexu. Podle nich je právě tam zakořeněna a odtamtud vychází psychofyzická energie s lokalizací fyzickou, která je rovněž lokalizací duchovní. Tato učení sledují některá nervová zakončení vycházející z páteře – čakry. Energie však neprochází jednoduše čakrami, stoupá a klesá pomocí „nadis“, což jsou pro tyto nauky mystické kanály. Tento koncept nakonec přechází i do západní psychologie, v tibetském buddhismu a v tantrismu je však jasnější.

To se děje i v experimentální psychologii Wilhelma Wundta, která se věnuje experimentům a měřením. On Wundt si uvědomil fyzické shody některých mentálních experimentů. Tak například uložil subjekt na nosítka položená na vyváženou plošinu a nechal jej provádět mentální aktivity, matematické operace, aby z. Zjistil, že krev jde k hlavě a nosítka že se začala naklánět tímto směrem. Podařilo se mu rovněž provádět ověření změn teploty: člověk s velice citlivými teploměry v každé ruce si představuje, že v jedné ruce má žhavé uhlíky, které ji spalují, a ve druhé led, který ji mrazí, a teploměry ukazují, že v jedné ruce opravdu teplota stoupá a ve druhé klesá.

Současně J. Randall Brown ve Spojených státech začal demonstrovat to, co on sám považuje za čtení myšlenek. Prokázal zvláštní dovednost objevovat objevování ukrytých předmětů a provedl demonstrace toho, co si myslelo publikum v sále. Brownovy demonstrace byly možné díky jeho šikovnosti v používání hmatu při zachycení vnitřních svalových pohybů vznikajících v subjektu ve chvíli, když si představuje různé věci. Náboj přenášející představy pohyboval jejich těly v tom či onom směru, podle toho, kde se představa nacházela.

Byla-li umístěna na ose Z, pak se posouval buď směrem k nitru nebo vnějšku subjektu. Nejenom tělo samo, ale i nitro těla sledovalo činnost představ. Jeho Brownův asistent Washington Irvong Bishop se Brownovo toto tajemství naučil a stal se ve čtení myšlenek jeho soupeřem. Časem se tajemství „čtení myšlenek“ naučili i další experimentátoři a dostalo se mu různého označení. Cumberlandismus (podle Stewarta Cumberlanda, Bishopova asistenta), hellstromismus (podle Alexe Hellostroma) atd. Šlo o objev svalového tonusu.

Určité svalové kontrakce vytvářejí pocit, který je vnímán v produkčním plexu a projevuje se jako brnění. V produkčním plexu se koncentruje obecná psychofyzická energie těla, koncentruje se v zóně a napětí v tom bodě dále vzrůstá. Z našeho hlediska je produkční plexus důležitým nervovým zakončením, které má co do činění s životními funkcemi a s pokračováním druhu. Zajímavý je i jeho charakteristický kyvadlový rys, díky němuž se nabíjí a vybíjí jako kondenzátor. Snažíme se poskytnout těmto vlastnostem záměr a orientovat tok energie jinak, s jiným posláním - ve vztahu k energii, a ne jen k pokračování druhu. Toto je výchozí bod Energetické Disciplíny. Víme rovněž, že schopnosti tohoto nervového zakončení se násobí činností substancí jak vnějších, tak vnitřních.

3. Vypnutí. Na jedné straně od fyzického zdroje stimulu, na straně druhé od stimulujících percepcí a představ. Začne se oddělováním stimulujících představ od pocitů a setrvá se pouze s posledně jmenovanými lokalizovanými v bodě. Stimulující představa zmizela a udržuje se pouze podpurná cenestetická představa, která posiluje pocit.

4. Vzestup. Pocity stoupají plexus po plexu, narážejí na překážky, které je třeba uvolnit, až se dojde k vrcholu a v něm se získá „světlo.“ Práce s plexy umožňuje pohyblivost představ, jelikož představy poskytují informace o umístění psychofyzické energie ve vnitřním prostoru. Dobrá sekvence v kroku Vzestupu by mohla být následující:

A. Vytvoření náboje z produkčního plexu. Hlavní téma spočívá v získání dostatečně intenzivního náboje, aby nastal pohyb k ostatním plexům.

B. Z produkčního plexu k plexu epigastrickému pod pupkem (obvykle se zaznamenává jako nárůst teploty a rozšiřování energie v celém těle).

C. Od plexu epigastrického až k plexu solárnímu (obvykle se zaznamenává jako napětí a pohyby v těle, protože působí na motorické centrum).

D. Od plexu solárního k plexu srdečnímu (obvykle se zaznamenává jako pohyb emotivní, jako vlny emocí).

E. Od plexu srdečního k plexu hltanovému uprostřed krku a pod hrdlem (obvykle se zaznamenává jako nárůst teploty směrem k hlavě).

F. Od plexu hltanového až k hlavě - asi do poloviny hlavy, vzadu za očima, které cítíme jako opěrný bod (obvykle se zaznamenává jako světlo, barvy a pohyby představ).

Nedokážeme-li energii posunovat výše, pak vinu nenese dysfunkce plexů, ale nedostatečné ovládnutí představ (je to hra představ). Snažíme se vycvičit cenestetické představy, což je cosi velice abstraktního. Rozměr napětí je zprvu fyzický, nakonec se ale povede oddělit cenestetickou představu od fyzického napětí. Musí tu být schopnost a minimální nácvik, má-li se dojít k bodu, o který jde. Tato schopnost se překládá jako jiskření, světlo.

Pouze se zdokonalováním této praktiky je možno začít rozpoznávat rozdíly mezi jednotlivými plexy. Jakmile je ukončena tato čtveřice, to, co bylo rutinním opakováním každého kroku, se promění v opakování čtveřice bez přerušování.

Komentář

Tato čtveřice je zaznamenávána jako „probouzení“ vnitřních pocitů a otevření se světu vnitřnímu i vnějšímu, který je pak vnímán s větší jasností, rozměrem, jako stimulující a bohatý na významy.

Druhá čtveřice: Energetická konsolidace. (Ustálení energie)

5. Rozplývání. Pocity se mění v jiskření nebo přirozenou cestou ztrácejí sílu a nakonec se rozplynou. Aktivace ve vrcholu až do rozplynutí procesu.

Aktivace ve vrcholu – pracuje se nahoře v hlavě, dokud jiskření nevyprchá. Nejde tu o „cirkulaci světla“, o které mluví taoisté. Jiskření ztrácí na síle a vytrácí se, člověk se snaží tuto aktivaci udržet a zvýšit, ale není to možné.

6. Rekuperace. Dochází k poklesu napětí a k návratu k produkčnímu plexu a zpětně se získávají všechny typy pocitů (bez nových stimulů v daném plexu). U předcházejícího kroku se energie rozplývala, až zmizela. Nyní se vytvoří pokles napětí a vracíme se k produkčnímu plexu uvádějícímu energii do pohybu. Pokusíme se znovu shromáždit zbytky energie, které zůstaly v těle, postačující k novému vzestupu.

7. Fixace. Vytvoří se nový pokles pocitů a snažíme se udržet ve vrcholu tón napětí nezávisle na představách. Jsou to čisté pocity bez představ, nebo přesněji se jedná o představy cenestetické a/nebo kinestetické, bez představ z vnějších smyslů.

Dochází k poklesu pocitu směrem k produkčnímu plexu, pocit ve vrcholu je však nadále udržován. Mozek není pocitován, jak je tedy pak ale možné, aby se představa kondenzovala v ničem? Pokračujeme s představami, fantasmagoriemi. Jsou to ryzí pocity, bez představ, jsou to představy cenestetické nebo kinestetické.

8. Koncentrace. Z produkčního plexu se znovuzískávají všechny pocity těla (zakoušení „světa“ skrze produkční plexus, pocity se přemísťují směrem „nahoru“). Je vhodné zopakovat proces kompletně (všechny kroky jeden po druhém od 1. k 8. včetně) třikrát nebo čtyřikrát během sezení. Důležité je, aby nedocházelo ke škubům a svalovým napětím žádného typu, aby dech mohl být plynulý, nepřerušovaný. Svaly se nyní stahují jedině jako „rozbuška“ procesu a jiné svaly nesmí ovlivňovat stoupání, ani brzdit dýchání.

Poznámky ke krokům 7° a 8°

Postupuje se od kroku 7. (přitom je třeba udržovat pocity ve vrcholu po dobu, která se zdá být vhodná) ke kroku 8., v němž už je zřejmý okamžik „sestupu“ k produkčnímu plexu, kde se zkoumají různé smyslové možnosti: mohly by být k dispozici zvuky; hmatové počítky, které se mohou měnit; počítky čichové; počítky zrakové, které mohou mít vliv na produkční plexus. Je důležité, aby tyto různé počítky, které používáme, měly schopnost pohnout produkčním plexem a měnit se v zobrazení (v energii, která bude použita ke stoupání skrze plexy). Zdroje vytvářející pocity jsou velmi různé a proměnlivé, velice osobní, a všechno na tomto poli je podrobena experimentování. Na druhé straně nám právě to pomůže pochopit mechanismus překladů a mechanismus překladu pocitů do psychofyzické energie. Důležité je registrovat následný dopad rozličných smyslů a ověřit, jak „postihují“ produkční plexus, jak se do něj překládají; a když se pak zdá, že tyto pocity byly přeloženy dostatečně, začne se tento „celek pocitů“ (teď už bez upřesňování a bez odlišování jednotlivých smyslů) vést jako totální energie, která bude stoupat k vrcholu. Tam zůstane náboj a předpokládá se, že během času se postupně rozprostře do celého organismu a všechno se uvede do rovnováhy bez napětí a přetížení.

Prací ve druhé čtveřici je zvyšování energetické citlivosti, tak jako prací čtveřice první byla činnost vytváření a směřování energie a prací čtveřice třetí bude činnost energetické přeměny.

Komentář

Tato čtveřice, která pracuje s ryzími pocity bez jejich konverze v představy, je psychologicky komplikovaná. Proces se ztemňuje a na konci této čtveřice se neví, kde se nacházíme, a prožitek, který máme, je ovládán temnotou. Nacházíme se v bardu, řekla by tibetská psychologie, v němž se registruje, že z něj není východiska.

Třetí čtveřice: Energetická dispozice (Užití energie)

Poslání

Ve třetí čtveřici se před započítím práce medituje nad Posláním, které se postupně utváří tak, aby pak v kroku 12. dalo energii směr. Poslání pracuje v oblasti transcendentálního smyslu života a odpovídá těm nejhlubším aspiracím, je to cosi, co překračuje čas i prostor, a rozpoznáme ho podle hlubokého dojetí, které vyvolává. Utváří se v čase. Jelikož Poslání je činné ve spolupřítomnosti, „je to veliká magie“, ve spolupřítomnosti také setrvává a účinkuje. Vytváří velmi důležité automatismy. Poslání musí mít dostatečný emotivní náboj. Není orientováno koncentrovanou pozorností, ale automatismy. Je nabíjeno a opakuje se až k automatismu.²⁹ Dobře to ví ten, kdo se věnoval nějakému sportu. Učiníme Poslání nezávislým na pozornosti a necháme jej působit. Je třeba jej dobře „naroubovat“, napojit. Jevy automatismu ve spolupřítomnosti se vytvářejí zvládnutím emocí. Opakováním se Poslání správně „narouboje“, napojí. Práce bez Poslání je práce beze smyslu.

Ještě před rutinním postupem se pracuje s Posláním a začne se vytvářet automatismus. Tato čtveřice počítá s koncentrací kroku 8., který překládá impulzy různých smyslů, impulzy paměti a impulzy představivosti (3 cesty zkušenosti) difúzně až do okamžiku, kdy se začne nabíjet produkční plexus. Jakmile je nabit, začíná Druhá akumulace přímého nabíjení kroku 9. (a rovněž rozdělení pozornosti mezi produkční plexus a vrchol). Postupně se oddělují, pocity ve vrcholu od pocitů v produkčním plexu, aniž by se zastavilo nabíjení, a to dokud se, nakonec, neopustí podpora v produkčním plexu a pozornost se nevěnuje pouze vrcholu. Tímto způsobem se rozvíjí Separace kroku 10. Blíží se okamžik skoku od kroku 10. ke kroku 11., ve kterém začíná energetická transformace. Tento skok bude vytvořen zároveň s tím, jak narůstá náboj a zvyšuje se limit tolerance. Dorazí-li se k limitu, aniž by se dalo pokračovat, nebo přerušil-li se náboj, přistoupíme k rozšiřování energie, jako je tomu pokaždé na konci této čtveřice.

9. Druhá akumulace. Oddělení pocitu ve vrcholu od napětí v produkčním plexu při narůstajícím dělení pozornosti. Je možné rozdělit pozornost, jako k tomu došlo už v kroku 7.³⁰ Záměrem je zaznamenávat pocity v obou plexech současně. Zvyšujeme pozornost na nejvyšší stupeň. Oddělování je stále silnější, jako kdybychom mysleli dvěma mozky.

²⁹ Je tu řeč o jevech v každodenním životě velice častých, fenoménech, které se projeví ve vhodném okamžiku, i když dotyčný nesoustředí pozornost na daný objekt. Stává se to například, když někdo chce jít na nějaké místo, určitou ulici ve městě, kde žije, a toto poslání si stanovil před odchodem z domu. Věc je v tom, že směr, jímž se subjekt vydá, je kontrolován určitými automatismy, a ne koncentrací jeho pozornosti. Existují kritické momenty, v nichž se cíl stává přítomnějším, a to se obvykle stává, jestliže něco naruší nebo odchýlí původní úmysl. Mechanismus, který můžeme označit jako „spolupřítomnost“ je uložen v základech každodenních jevů i ve fenoménech zcela neobvyklých. Dochází k tomu, když se Pposlání obdařené citovým nábojem a opakované až k automatismu se stává nezávislým na pozornosti a napojí se na předem předvídanou příležitost.

³⁰ Mechanismus dělení pozornosti je nám už znám. Pozornost se například věnuje dvěma současně čteným textům, a když se nutí pozornost na maximum, nezůstává žádný prostor pro divagace; toto se nacvičuje tak dlouho, až je možné oba texty vyprávět.

10. Separace čistých pocitů. Přestaneme se věnovat tomu, co je dole, a ve vrcholu zůstanou jen čisté pocity. Odstranění každé představy ve vrcholu, která by byla na překážku energetické akumulaci. Nové jiskření a jas.

Opustí se pocit v produkčním plexu. Zůstanou pouze pocity ve vrcholu. Dochází k elastickému efektu, něco jako efekt pružiny. Mnoho představ má tendenci se překládat, konvertovat, což je právě to, co vědomí normálně dělá (mechanické divagace), a právě tomu zvýšenou pozorností musíme zabránit. Zvyšovat napětí nahoře a zároveň eliminovat konverzi do představ. Představa se objeví a je odmítnuta, ignorována, a napětí narůstá.

11. Energetická transformace. Je zaznamenávána změna v celkové energii organismu a pozorována změna mentálního „tónu“. Jevy, jež jsou vlastní Síle. Spolupůsobení ve všech plexech. Kontrola a oběh světla.

Nové jiskření a „světlo“, už žádné představy. Je zaznamenávána změna obecného tónu. Přibývá kyslíku, uvolnil se adrenalin. Je registrována jakási obecná energetizace trvající okamžik. Není to změna v tónu představ, ale změna v tónu tělesném. Mnohem pozornější, energetizovanější. Projevy Síly a oběhu světla. Energetizuje se všechno, nacházíme se v situaci jiskření.

12. Energetická projekce. Možnost introjektování nebo externalizování psychofyzické energie. Projekce či introjekce psychofyzické energie je řízena spolupřítomně předem konfigurovaným Posláním. Je to jako při Žádosti, kdy se uvedeme do mentální situace, v níž je to, co si naléhavě přejeme, Žádostí, která vytváří dojem, že z nás vychází s obrovskou silou a intenzitou. Jedná se o pocit, že Žádost vychází mimo nás, že něco z nás „odchází“. Nebo, jde-li o introjekci, že bylo požádáno o něco, co jde směrem k nám. Jako kdyby se pro nás samotné žádala inteligence, jasnost v mysli, vyšší stupeň vědomí, a to je zaznamenáváno.

K introjekci normálně dochází při nejvyšší možné jasnosti mysli, zatímco externalizace se účastní některé charakteristické rysy pozměněných stavů vědomí.

Poznámky ke krokům 11. a 12.

Jakmile se v každodenním rutinním cvičení začnou pozorovat jevy oběhu Světla, Síly a spolupůsobnosti ve všech plexech, ocitáme se ve stavu, kdy je možno zvyšovat potenciál energie. Proto se praktikuje rutinní cvičení od vytvoření prostředí a okamžitě se rozvíjí náboj v produkčním plexu, zatímco energie stoupá až k vrcholu. Začíná krok 9., v němž se opouští opěrný bod produkčního plexu a veškerá pozornost směřuje k prostoru uloženému ve vrcholu, který byl ustanoven coby „kontrolní bod“. Ocitáme se v podmínkách, kdy je možno vytvořit Separaci zvyšováním náboje až k limitu. Tímto způsobem se rozšiřuje práh tolerance.

Zde začíná energetická transformace kroku 11. S pomocí pozornosti soustředěné v kontrolním bodu má růst napětí vytvořit „průlom úrovně.“ Energetická projekce kroku 12. se pak projeví z kontrolního bodu v okamžiku průlomu úrovně. To je možné právě díky tomu, že se pracovalo s Posláním, se záměrem externalizovat nebo introjektovat energii ještě před zahájením rutinního cvičení.

Fenomén se projeví v okamžiku „průlomu úrovně.“ Průlomy úrovně jsou anomálie psychiky. Máme na mysli průlom v obvyklé úrovni fungování vědomí, nemluvíme o úrovních vědomí. Téma Síly a spolupůsobnosti je jevem průlomu v normálním sledu. Je jasné, že silně utvořené Poslání bude dávat směr energetickému přesunu ne z centra pozornosti (zaměstnaného v kontrolním bodu), ale spolupřítomně.

Metodická práce v energetické disciplíně.

Tuto práci v jejích nejdůležitějších bodech je možno pochopit, když je před realizací rutinního cvičení jasné Poslání a když už je zvládnut postup všech kroků.

A. Pročištění napětí, tónů a klimat orientováním práce směrem k uvolnění.

B. Vytváří se mentální prostředí. **Příprava, krok 1.**

C. Pomocí 3 cest dochází ke zvyšování obecného tónu energie, která se stále ještě udržuje v rozptýleném stavu. Postupně rozptýlení mizí a různé impulzy se pomalu překládají do lokalizované energie, dokud se nedojde ke **Koncentraci kroku 8.**

D: Začíná přímý náboj v produkčním plexu a energie rychle stoupá skrze plexy až k vrcholu. Dělením pozornosti se dochází k **Druhé akumulaci kroku 9.** Dál se zvyšuje náboj, přičemž se opustí pocit v produkčním plexu a pozornost zůstává soustředěna ve vrcholu. **Separace kroku 10.** Pokračuje se v rozšiřování limitu tolerance až tam, kde začínají prožitky. **Energetická transformace kroku 11. a Energetická projekce kroku 12.**

E. Náboj se rozprostře, uvolní se napětí, tóny a klima.

MENTÁLNÍ DISCIPLÍNA

Podstatou Mentální disciplíny je hledání svobody, která by operátorovi umožnila vymanit se podmiňování a determinismům vlastního vědomí a transcendovat ke strukturám univerzálním.

Modus operandi této disciplíny je meditace. Rozlišujeme různé typy meditace. Především se dohodněme na upřesnění, co vlastně meditace je, a rovněž na definování existujících typů meditace.

Existuje meditace přirozená, při níž si myšlenka počíná jako reflexe stimulů. Tato meditace je reflexivní činností vědomí a začíná u toho, co je vnímáno. Například vidím schody a medituji o tom. Přirozená meditace bere v úvahu vnější fenomény. Nejde vlastně o nějaký typ meditace, ale spíše o přirozenou aktivitu vědomí, které usiluje o rekuperaci toho, co jí příroda nebo prostředí předkládají.

Postoj myšlení při prosté meditaci překračuje reflexi (přemýšlení) nad něčím.

Myšlení se prohlubuje a hledá kořeny neznámého nebo obecně vzato kořeny zájmů. Prostá meditace znamená krok vpřed, překračuje „diktaturu“ objektu, který se mi staví na oči. Zde se překračuje prostá prezentace, vzniká snaha řešit neznámé. Tento pátravý, průzkumný postoj je mostem k Mentální disciplíně, která je třetím typem meditace.

Prostá meditace je nemyslitelná bez vyklizení terénu meditace, při němž postupně ustávají bezesné stavy a konflikty a témata cizí této praxi.

Mentální disciplína neklade emfázi na objekty vědomí, ale na akty vědomí, třebaže se k prvním objektům musí neustále odkazovat. Kdo medituje, ten se pohybuje v klimatu jistoty a pochybností, bezpečí a dvojakosti, dokud nenajde opravdový experimentální bod. Třebaže jsou kroky jasně vyznačeny, zkušenost každého jedince je nesnadný úkol a realizuje se zkoušením různých cest, dokud se nepřijde na zcela přesný význam a meditace se nestane bezpečnou a jistou. Důležité je mít právě toto na paměti, neboť právě střídání pochyb a jistot je povaze myšlení a meditace vlastní.

Existuje řada témat, která mají vztah k Mentální Disciplíně, jako je tomu v případě rovin vědomí. V tomto případě je koncepce vědomí esenciálně dynamická a historická a diferenciací rovin vrhá světlo na různé kategorie aktů podle toho, byly-li uskutečněny v polospánku, ve spánku, v bdělém stavu nebo při vědomí sebe sama.

Mentální objekty nabírají charakteristické rysy vlastní rovině činnosti vědomí. Zatímco procházím různými rovinami vědomí, tyto akty a objekty podléhají následným modifikacím. Je dobré upozornit právě na toto, aby nevládla domněnka, že pro Disciplínu jsou důležité pouze počiny nejlucidnější.

Dále je třeba upozornit na to, že proces myšlení bude odpovídat fungování center odpovědi. Tedy je-li vymezen okresek mentální práce, začne se od vstupu do vědomí, abychom si mohli klást otázky a v kroku 5° objevit mentální formu a mohli transcendovat ke strukturám univerzálním.

KROKY V MENTÁLNÍ DISCIPLÍNĚ ³¹

První čtveřice: Osvojení

1. Naučit se vidět. Pozornost věnovaná percepci tím, že ji očistíme od reprezentací, asociací atp. Pouze pozornost plus percepce. Zůstanu pouze s aktem „vidění“. To, co vidím, doprovázejí jiné fenomény. Proto úsilí pouze vidět s eliminováním jiných mentálních operací. Vidím jinak. Zakouším zároveň snění, vzpomínky a smyslové hledání coby rušení (interference).

Vidím předpokládanou „realitu“ určitým způsobem. To, jak se „naučíme vidět“, není dáno přirozeně. Obracíme tedy pozornost k tomu, jak je objekt viděn, střed gravitace se posunul. Pouze pozornost plus percepce. Zde pracuje „učení se vidět“.

2. Vidět ve všech věcech smysly. V každé vnímané věci je uložen pocit (údaj smyslů) plus věc sama. Například percepce stromu. Pocity hmatové, sluchové, vizuální atd. poskytují vzhledem k jednomu a témuž objektu různé výsledky, jelikož máme pouze části percepce jednoho a téhož objektu, což připoutává každé poznání ke smyslům... Objevuje se „vzdálenost“ mezi objektem a mnou. Pocit a věc. Nezůstávám u věci, ale u percepcí. Dávám pozor na pocit, který vnímám, a na to, co dotyčná věc opravdu je. Tyto dvě skutečnosti se určitě neshodují.

V tomto kroku jsou chápány mechanismy „identifikace“. Skutečnost, že vnímaný objekt a smysl, který jej vnímá, se zdají být „slité“ v jeden jediný fenomén.

Není tomu jako v koncepcích sensualistů nebo jako ve staré koncepci vědomí coby *tabula rasa*, které nemá žádný obsah, a všechno tudíž přichází zvenčí. Takže když se smysly mylí... máme problémy.

Vnímejte pozorně rozdíl mezi vjemem a vnímanou věcí. Podle toho, jak údaje přicházejí skrze jeden či druhý smysl, mám odlišná pásma percepce skutečnosti. Prezентují-li se údaje zraku, mám určité registry, jde-li o sluch, pak registry jiné, od hmatu zase jiné a tak je tomu i s dalšími smysly. Obraz nějakého objektu, který nabývám skrze zvuk, je velice odlišný od objektu vizualizovaného. Smysly provádějí „rozlišující“ činnost (rozeznávají rozdíly mezi pásmy percepcí vnějšího - fenoménického - světa). Takže když realizuji finální konfiguraci nějakého objektu, činím tak skrze pásma dat, která ke mně přicházejí skrze různé smysly. Například tato tekutina je černá pro zrak, káva pro chuť a teplá pro hmat.

Na též způsob různě zaujatá postavení, různá hlediska neboli různé perspektivy vzhledem k jednomu a témuž objektu poskytují jeho různé „reality“.

Pochopení těchto prvních kroků vyvolává mnoho úvah. Objevují se otázky ohledně pravdivosti percepce a týkající se pásem, v nichž se tyto percepce prezentují.

3. Vidět ve smyslech vědomí. V každé percepci nacházíme strukturu, která už není uložena ve smyslech, ale ve vědomí, například „strom“, jelikož různé vjemy se organizují do percepce a tato percepce se organizuje ve větší strukturu nebo prostředí (vědomí). Je třeba odlišit, oddělit strukturu, která organizuje vědomí, od percepcí. Navíc je třeba uskutečnit

³¹ K pochopení kroků a cvičení rutin je dobré umístit se do každodenního života. To nás odvádí do značné vzdálenosti od představy, kterou máme o tichu, poklidu a míru smyslů coby o situacích, které je třeba vyhledávat, má-li meditace být konstruktivní. Meditující musí určitě při opakování rutin kompletních čtveřic a do rutiny celé disciplíny najít odstup mezi sebou samým a smyslovými popudy. Není to však podmínka, jde o ekonomii úsilí při snaze dosáhnout přiměřené mentální koncentrace. Často se používá jeden a též typ místa (krajiny) k provádění kroků, a to umožňuje zvýraznit rozdíly v použitých postupech.

oddělení, ne je pouze pochopit... Nepřicházejí ke mně oddělené věci (oddělené formy a barvy) ale struktury, například formy a hloubky. Sleduji činnost něčeho, co není smysl, ale vědomí. Registruji to jako něco, co znám.

Vědomí je přítomno v každém pohledu na realitu. I když pásma toho, co ke mně přichází z „reality“, jsou různá, celou tuto věc předurčuje vědomí. Realizuje své strukturace a vymezuje konečnou podobu, což mne vede k tomu, abych řekl: „toto je Marťan.“ Vědomí má se svou „diktaturou“ poslední slovo. Vědomí vždy zasahuje do konfigurace objektu. Je jako „všetečná stařena“, která do všeho strká nos a chce, aby to, co je vnímáno, bylo důvěryhodné, snaží se, abych vždy „dorazil k cíli.“ Jinak řečeno vědomí vždy konfiguruje, přináší všechny informace, které k němu přichází skrze percepci. U těchto operací se objevují neznámé a je hledán způsob, jak je vyřešit. Stejně jako objekt „pronikne“ do mne, já „vnikám“ do objektu. Právě zde se stává očividným fakt, že vědomí vyvozuje víc než to, co vnímá, kterýžto jev vyvolává iluze.

4. Vidět ve vědomí paměť. Zjišťujeme, že na každé percepci jsou účastny smysly, že vědomí organizuje smyslová data a nakonec že tato data organizovaná ve vědomí mají strukturu díky reprezentaci nebo díky vzpomínce na předcházející percepci. A právě tak vědomí organizuje a díky paměti rozpoznává předchozí záznamy. Dochází k úsilí odstranit každou percepci a zůstat pouze s vědomím a jeho představami-reprezentacemi plus pozorností na toto (ně) zaměřenou.

Nestrukturuje se v uzavřeném okruhu, ale uchylujeme se k paměti. Právě díky paměti mohu rozpoznat to, co ke mně přichází skrze smysly: "Toto je Marťan a já už jsem ho někde viděl."

Podívejme se i na klamnost některých myšlenkových proudů. Například: někdo navrhuje nazírat na věci bez podmiňování. To je pouhá fráze. Není to možné. Vědomí reality bez paměti není možné, protože existuje kondicionování pocházející z paměti, z nahromaděné zkušenosti. Právě o to mi samozřejmě jde, nazírat bez kondicionování. Ale jak k tomu dojít? Existují různá pásma percepcí, co ke mně dorazí, teď se tu však objevuje třetí element, který mi všechno komplikuje. Objekt, smysly, vědomí a teď i paměť. Tento element všechno problematizuje. Odhalení paměti je velice zajímavé vzhledem k možnosti vyřešení neznámých. „Diktatura“ paměti se nyní přidává k „diktatuře“ objektu, k „diktatuře“ smyslu a k „diktatuře“ vědomí.

Tím končí první čtveřice, ponechávající hodně neznámých bez odpovědi. Kdybych zůstal jen u této čtveřice, měl bych pochybnosti dokonce i o tom, zda mám vyjít z domu, neměl bych se čeho přidržet. Mám věnovat pozornost sobě, nebo zatroubení auta? Je tu jakási ztráta opěrných bodů, padají někdejší „pravdy“ a právě tak se objevuje nové chápání „reality“.

Druhá čtveřice: determinismus

5. Vidět v paměti tendenci. Pozorování „mentální formy“ ne jako zobrazení, ale jako aktu usilujícího o spojení s objektem reprezentace. Proto také zjišťujeme v reprezentacích tendenci. Úsilí demonstruje tendenci paměti (zobrazení) vyjít na povrch pomocí kompletování aktů... Všechny fenomény, které přede mnou vyvstávají, si tak počínají v paměti. Paměť kompletuje akty vysílané vědomím.

Nyní vychází na povrch něco jiného. Co to je, tato tendence, co tu vůbec dělá? V paměti najdu determinismus. Funkční mechanismus, který mne těmito neustávajícími akty a objekty podmiňuje v určitém směru. A nyní se věci mají tak, že paměť, která se zdála být tak poslušná - pouhá reprodukce reality, obnáší své vlastní příkazy, tendence k příkazům. Máme tudíž před sebou mentální formu, strukturu akt-objekt. Doposud jsem měl na očích objekty, teď si musím všimnout i mentální formy. Není to reprezentace, není to vyobrazení. Co to pak ale je? Je to něco, v čem se nacházím. Je to onen prostor mého vědomí, který se pohybuje

v mezích určitých parametrů. Není to však reprezentace něčeho, není to vyobrazení, zabývám se touto formou jako strukturou, ne jako objektem. Nevidím objekty, teď vidím tuto mentální formu, která je ve mně. Mentální forma je atribut mého vědomí. A nemohu ji vizualizovat jako objekt, ale jako souhrn aktů. Pak určím rozdíly mezi aktem mentálním a objektem.

Vidím, že akty jsou neustále činné a míří k objektům, v nichž vědomí hledá okamžik odpočinku. Mentální forma se týká artikulace aktů, které se kompletují s objekty. Jsem „podroben“, podmíněn mentální formou. Nacházím se v mentální formě aktů, které se snažím navzájem kompletovat, způsobem korektním či pomýleným. Akty jsou v každém případě spojeny s objekty. Jsou to noeticko-noematické struktury. V této struktuře nemohu oddělit akty od objektů, protože jsou ve vzájemném nedělitelném vztahu. Nemluvíme pouze o údajích hyletických (materiálních), ale rovněž o objektech mentálních.

Předkládá se mi fakt struktury akt-objekt, tento determinismus, který se mi vnucuje coby mentální forma.

6. Vidět v tendenci sřetězení (spoutání). Zjišťujeme, že i když nepřihlížíme k reprezentacím, úsilí eliminovat je se objevuje coby očekávání, coby okamžik, v němž se dosáhne či nedosáhne takového stavu, coby pozornost přímá, leč podmíněná. Zkrátka: zkušenosti, mentální rezistence a úsilí jsou zaznamenávány coby „síly“ či „tendence“, k nimž je připoutáno vědomí a bez nichž by nemělo, jak se zdá, žádnou organizovanou strukturu. Tento krok dokazuje, že bez „tendence“ obecně nemůže být poznání činné. Jde jednoduše o to, aby věnovalo pozornost „mechaničnosti“ myšlení, aby věnovalo pozornost sřetězení (spoutání) vědomí nebo opozici vůči „tendenci“. Snažím se brzdit akty fungování. Chci je vyprázdnit, akty, objekty a pohyb tu však stále jsou.

V tendenci je tedy sřetězení (spoutání). Začnu přemýšlet, ale bez toho že bych si „představoval“, říkám si. To je psychologická naivita, protože mám obrazy a zobrazení kenestesická. Vyzkoušejme si to, představím si třiceticentimetrový šroub a teď toto zobrazení eliminuji, teď už je nevidím, předpokládám. Jenže se objeví znovu, setrvá ve spolupřítomnosti a pak se opět vrátí. Úsilí o eliminaci se objevuje coby očekávání. Na okamžik se mi povede šroub nevidět. A... je tu znovu! Je prostě tady. Mám jej zavrtaný do mozku. Prokletí očekávání mne spoutává, jsem tu dál a směřuji k následujícímu okamžiku. To jsou determinismy myšlení, akty a objekty, které se potřebují navzájem.

7. Vidět ve sřetězení (spoutání) to, co je permanentní. Uvědomujeme si, že nehledě na variace očekávání, na „rezistence“ okamžiků vědomí je sřetězení (spoutání) permanentní. Neexistuje žádný typ aktivity, která by nebyla sřetězená.

Takže s tolikerou „diktaturou“, s veškerým tímto sřetězením a tímto determinismem zjišťuji, že ve sřetězení spočívá permanentnost. Jde o různé mentální operace, všechny jsou to však příkazy, v nichž toto sřetězení aktů a objektů nacházím. Přepnu na jiný kanál, pokouším se vidět jiný film a jsou tu ihned očekávání. Provádím experimenty, abych zjistil, díky jakým mentálním operacím se cítím být svobodný, a zjišťuji, že to není možné. Jsem zcela a naprosto „kontrolovaný.“ Jsou to determinismy, které nazývám sřetězením (spoutáním).

Existuje hledání svobody, díky němuž bych mohl sřetězení uniknout, objevuji však, že jedinou permanentní záležitostí je právě sřetězení, spoutání aktů s mentálními objekty. „Nyní se tedy budu věnovat pouze aktům prázdným,“ řeknu si. Jenže to není možné. Jsem uzavřen do vědomí, které je ve své základní struktuře spoutáno (sřetězeno). Zjišťujeme, že poznání má svou vlastní strukturu a fungování, kterým se nelze vyhnout.

8. Vidět permanentní v jednom a ve všem. Shledáváme, že různost fenoménů je zdánlivá a každý fenomén tu je sám o sobě sřetězením (spoutáním). To platí jak pro vědomí o sobě

tak pro věc o sobě, a vědomí a věc se tudíž identifikují o sobě, a ne jako fenomén. A identita je takto permanentní a rozličnost variabilní.

Jedno a všechno jsou identické a permanentní. Mezi jedním a vším neexistují rozdíly. Ptám se sebe sama jiného-než-já. I „vnější“ svět se mi předkládá coby svět strukturovaný.

Což je právě podivné. Vidím, že stromy rostou, přijde podzim a pak jaro, všechno se mění, co tedy znamená vidět permanentní? Co vlastně tato záležitost je? Mám na očích různorodou přírodu, vzájemnou odlišnost fenoménů, v tom všem však je sřetězení (spoutání), a zjišťuji, že každý mentální fenomén sám o sobě sřetězení (spoutání) implikuje.

Věc o sobě či vědomí o sobě jsou sřetězené (spoutané). Identifikují se samy o sobě, mají svou identitu jako takové, a ne jako fenomény. Setkávám se neustále s novými věcmi, které mi brání v tom, abych se osvobodil.

Vyvstává otázka intersubjektivit. Jak je vůbec možné, aby jedno vědomí mohlo komunikovat s vědomím druhým? Jak je možná jedna a táž reprezentace ve dvou různých vědomích? Co je společné: reprezentace, nebo přirozenost vědomí? Nacházíme se v neustálém pátrání a jeho napětí je značné.

Tím končí druhá čtveřice - s více komplikacemi než měla první, zato s větším pochopením fungování vědomí, jeho podmíněnosti a jeho omezení.

Třetí čtveřice: svoboda.

9. Vidět permanentní formu v akci. Vidíme, že permanentní forma se objevuje i v odlišnosti fenoménů, a to jak subjektivních, tak objektivních. Permanentní forma je činná z vlastní nutnosti. Skok do sekvence. Ruptura/zlom solipsismu.³²

Permanentní forma, rozumíme-li formou strukturu akt-objekt, vědomí-svět, existuje, i když v odlišnosti fenoménů. Možná je odlišnost prezentací, ta je však efemérní/pomíjějící. Přechází od bodu A k bodu B, mění postavení, stále se mi však prezentuje v permanentní formě.

Shledávám, že tato odlišná realita je jedna a táž prezentace, jen v odlišných polích. Vidím, že permanentní může měnit postavení. Permanentní může být nazíráno v dynamice.

Tato permanentní forma má v sobě neustále tuto stabilitu. Věci se mi prezentují/zobrazují ve variacích, ale za nimi můžeme nalézt permanentnost formy. Svět a vědomí existují permanentně, v této permanentnosti však jsou variace. Forma je permanentní v sobě samé, různí se však ve svých manifestacích.

Tyto akty-objekty se potřebují navzájem a není možné vysvětlit jeden bez druhého. Všechno, co se děje v ekonomii vědomí, se týká světa, je to vědomí podávající zprávu o stavu světa. V něm jsou přirozené fenomény. Jak by také mohl být vyjeven jejich význam, neexistovalo-li by vědomí? Svět jako takový neexistuje bez vědomí, planeta Země existuje coby svět jen díky účasti vědomí, které poskytuje všemu identitu.

Když se zjistí, že struktura vědomí-svět platí pro každé vědomí a že je činné z vlastní nutnosti, dochází k ruptuře solipsismu a ta začíná otázkou po intersubjektivitě v kroku 8°.

³² Solipsismus. (Z latinského *solus ipse*, pouze sebe sama). Filozofický směr: radikální podoba subjektivismu, podle níž existuje nebo může být poznáno pouze vlastní já.

10. Vidět to, co není pohyb-forma. Je možno vycítit okrsek cizí formě a pohybu-formě, který nevzniká jako „nic“, ale právě jako „to, co není pohyb-forma“, neboli jako to, co se dá pochopit coby existující ve vztahu k pohybu, třebaže jeho charakteristické rysy jsou odlišné od rysů objektu chápaného jako „opěrný bod“?

Toto „to, co není pohyb-forma,“ nezávisí na sřetězení.

Pohybujeme se strukturálními akty. To, co není akt-objekt, je doplněk, komplement světa. To, co chybí hraně k tomu, aby byla kompletní, je něco jako negativ filmu. Je to všechno, co mému vědomí chybí a díky čemu se může pohybovat.

To, co není pohyb-forma, nevzniká jako „nic“. Nezůstávám s ničím. Co je to, co není pohyb-forma, co uniká? Nezávisí to na sřetězení.

Je tudíž možný nepohyb-forma, který nezůstává sřetězený, který má hodně svévole. Buď zůstaň ve sřetězení, nebo z něj vyjdi. A když sřetězení neguji, narazím na něco, co uniká vědomí, na sřetězení objektů, na krajiny, na něco, co nezávisí na determinismech, na které jsme až dosud naráželi.

Jakmile se tato intuice-pochopení objeví, je vyprodukována ruptura úrovně.

11. Vidět to, co je, a to, co není, jako jedno a totéž. Zjistíme pohyb-formu a to, co pohyb-forma není, jako to, co je. Zjistím, že pohyb-forma a nepohyb-forma JSOU, že mají tutéž esenciální identitu.

12. Vidět v jednom a ve všem totéž. Zjišťujeme, že „svět“, a tudíž jedno samo a každá věc jsou v kořenech vnímaných fenoménů a nejsou na nich stejně závislé. Mizí každá distinkce mezi mnou a tím druhým i mezi samotnými věcmi.

Zde končí tyto mimořádné úvahy, meditace nad sřetězeními prezentací, neboli nad tím, co se nachází přede mnou, ať už to přichází zvenčí nebo zevnitř, nad fenomény vědomí, které jsou trvale činné a které jako rybu, která žije mimo vodu, jen zřídka vidíme. Tato úvaha nás přivádí k maximální abstrakci, k oné hlubinné zkušenosti, v níž to, co je, a to, co není, je registrováno jako totéž. Nemluvíme tu o nějaké subtilní teoretické redukci, ale o vědomí, které překročilo původní podmíněnosti, podmíněnosti svého druhu.

„Dusivá“ situace druhé čtveřice může konečně najít cestu ven ve čtveřici třetí. Pokud dokonale zvládneme tyto kroky, dorazíme ke zkušenosti s definitivními univerzálními strukturami a objeví se jiná realita.

Shrnutí kroků

Toto je metoda revize všech kroků. Procesy „tam a zpátky“ umožňují destruktuovat sekvenci, učinit každý krok nezávislým na krocích předcházejících i následujících. Toto zrušení podmíněnosti je velmi zajímavé, mohl by to být i dobrý nácvik vstupu do Disciplíny. Těmito kroky „tam a zpátky“ a některými úvahami se ocitáte v minimálních podmínkách, kdy můžete klást otázky o tom, co je svět. Ty jsou dobrou přípravou pro vstup do těchto činností.

Sekvence od 1. až k 12. Pohled „tam a zpátky“

Tam:

1. Pozornost je skrze různé smysly věnována vnějším objektům (insognium/(za)snění).
2. Opustí se objekt a ozřejmí se pocit percepce (identifikace).
3. Dělí se mezi percepci a organizaci vědomí a je – nebo není – oponou reprezentaci (různé organizace poskytují různé iluze).
4. V paměti se trvale nacházejí záznamy/memorizace a aktualizace sloužící k rozpoznání objektů (pochopení).
5. Intencionalita (vědomí i paměti) je zakoušena jako „tendence“ (mentální forma, *forma mentis*).
6. S pomocí tendence se strukturují akty s objekty (determinismy).
7. Toto sřetení je permanentní (determinismus vědomí).
8. Toto sřetení je obvyklé u vědomí i u světa, akty s objekty, objekty mezi sebou (vědomí-svět, intersubjektivita).
9. Akt-objekt, vědomí-svět, to je „pohyb-forma“ (strukturální okrsek).
10. To, co není akt-objekt, je kompletně vztažené k tomu, co je akt-objekt.
11. Akt-objekt a jeho doplněk jsou jedna a táž struktura.
12. Tatáž struktura je platná pro všechno. Společná všemu, velkému i malému.

Sekvence od 12. do 1. Pohled „tam a zpátky“.

Jde tu o přibližování, nácviky „tam a zpátky“. Sekvence od 1. do 12., která je přípravou meditujícího, se může zkoušet i od 12. k 11.. Pak k 10. a tak dál. Když se dorazí ke kroku 9., jsou určeny reakce vědomí a svět se liší, tyto reakce však pocházejí z jednoho a téhož okrsku.

Vědomí v neustálé aktivitě směřuje k objektům. Protínání časů dané v jednom jediném okamžiku, to je budoucí čas, který determinuje minulost. Na této křižovatce trvá okamžik a tam v budoucnu mohou jít. Mohou si představovat dopředu a mohou vzpomínat na to, co se stalo. Toto operování s tím, co ještě není, to jsou projekty. To, co se má zkompletovat - akty vědomí, které ještě nejsou - to je budoucnost.

Vědomí má navíc schopnost strukturovat: data světa vcházejí do jeho pole a ono je strukturuje. Svět se nedělá, protože se dělá, ale dělá se, protože je tu vědomí od toho, aby jej organizovalo.

Zpátky:

12. Totální struktura.
11. V ní se objevují okrsky toho, co je, a toho, co není.
10. To, co není, se jeví jako prázdno nebo doplněk toho, co je.
9. Co se jeví jako pohyb-forma, vědomí-svět.
8. Svět vidí, jak je trvale vnímán vědomím. Jsou ve vzájemném vztahu.
7. Tento vztah je umožněn permanentní sřetení.
6. Vztah akt-objekt, je trvalý a nezrušitelný řetěz.
5. Tendence vědomí vůči objektům je konstantní činností.
4. Vědomí má tři doby: minulost, přítomnost a budoucnost. To právě díky paměti. Jinak by přítomnost byla plochá, bez vzpomínek i bez budoucnosti.
3. Vědomí je samo o sobě struktura, navíc má však schopnost strukturovat, schopnost organizovat data, která k němu přicházejí.
2. Data jsou předem podávána smyslům a předávána vědomí v podobě percepce.
1. Mimo vědomí, jeho strukturu, jeho paměť a jeho percepci-pocit se nachází exteriorita plná objektů a fenoménů, jimž je zajímavé věnovat pozornost.

Přibližovací činnosti

Je možno cvičit přibližování se ke krokům, aniž bychom tato cvičení zaměřovali se samotnými kroky. Co se 1. týče, cvičí se pozornost skrze smysly vůči vnějšímu objektu.

2. Evidentnost aktivity každého smyslu a smyslů jako celku v percepce (sledují se spíše smysly než objekty).

3. Dělení mezi vědomím, které strukturuje, a percepcí (s vyloučením vnějšího objektu, například nějakého zvuku, s ověřením, jak jej organizuje vědomí).

4. Cvičení paměti. Hledání objektů, vynořování vzpomínek obecně (první přečtená kniha, první rodinná vzpomínka atd.). Nezapomínejme zde, že paměť může být čerstvá, zprostředkovaná nebo dávná.

5. Sleduje se pozorně objekt, který někdo rychle odstraní z percepčního pole. Ověřuje se, do jaké míry je pozorovatel „napjatý“ (vůči objektu). Konkrétní nebo abstraktní předměty, jde o to zjistit tendenci hledat je v budoucnosti, minulosti nebo přítomnosti.

6. Vyprázdnit vědomí, odklidit perceptibilní, vnímatelné nebo reprezentovatelné, zobrazitelné objekty. Tím se ozřejmuje nemožnost, aby se to povedlo, a proto tedy permanentní řetěz akty-objekty a akty jdoucí jeden za druhým. Zkoušejí se kroky 6. a 7..

8. Sledují se příklady řetězů ve světě a ve vědomí a studuje se tak vztah vědomí-svět. Je možno pozorovat v místnosti, jak se sřetězují mezi sebou různé předměty: stěna se stěnou, dveře se zámkem atp., čili následný řetěz objektů. Při pozorování se udržuje spolupřítomnost aktů a objektů, jak jdou akty jeden za druhým.

9. Snažíme se vyzkoušet obě aktivity (externí a interní, vnější a vnitřní) ani ne tak coby simultánnost, ale jako jeden celek (snažíme se vyzkoušet pohyb-formu, strukturu vědomí-svět).

10. Vytvoří se „dynamické prázdno“, a to nejenom realizací prázdna objektů, ale i aktů. Samozřejmě není věnována pozornost tomu, co je vidět, slyšet atd., neboli nevěnuje se pozornost percepce. Při tomto úsilí se vyzkouší „to-co-není-nic“, doplněk pohybu-formy.

11. Vracíme se k tomu, co bylo realizováno v 9. a v 10. Tak vědomí-svět se zmíněnými oporami (vnitřními a vnějšími) jako by plulo na prázdnu (v 11° je možno provést cvičení jednodušší: vidět akt zamíření k vnějšímu objektu, zatímco se zamezuje každému dalšímu aktu cizího objektu vůči objektům přítomným).

12. Činnost záleží na registrování toho, co bylo sledováno ve cvičení předcházející jako totalita, která může expandovat nebo se postupně zredukovat. V úsilí o expandování této totální struktury (kde se nachází pohyb-forma a jeho doplněk) se zkouší rozšíření nebo koncentrace vědomí.

MORFOLOGICKÁ DISCIPLÍNA

CO PŘEDCHÁZELO

To, co předcházelo Morfologické či Formální Disciplíně, nacházíme v západní kultuře u presokratiků, přesněji u Pythagorejců, a u Platóna.

Téma Forem (což je to, o čem pojednává Morfologická Disciplína) má své předchůdce u presokratiků. Téma Svrchované Formy se objevuje u všech z nich i u samotného Pythagora. Pro Pythagora je všechno číslem: číslo je forma s vlastní vnitřní strukturou.

Je možno nahlédnout do mechanismů, s nimiž Pythagorejci pracovali, i do jádra, a to skrze tyto formy (čísla, geometrie, hudba), které posílily *Gnósis* (poznání).

Parmenides, Pythagorův žák, říká, že dokonalou formou je forma sférická. Bytí je Formou.

V Platónovi mají Formy hodnotu samy o sobě díky své struktuře a svému významu. Platón na základě Forem konstruuje svět a lidskou bytost.

To, co předcházelo, je možno sledovat jak historicky, tak prostorově.

U Pythagora se projevuje vliv orientálních škol. V mládí Pythagoras cestoval do Egypta, do Mezopotámie a do Malé Asie.

Formy byly hledány coby esence reality, což trvalo až do Platóna, který studoval esenci reality z formálního hlediska, především v Timaiovi. Realita se pohybuje ve shodě s formami, je založena na trojúhelnících a dalších formách hledajících prvotní důvod. I to, co je biologické (ačkoliv je nesnadné to pochopit), je pocíťováno jako transformace trojúhelníků, které se proměňují tím, že se mohou žít na dalších trojúhelnících a růst.

Transformace forem může tudíž vysvětlit vše živé; jsou to formy v akci. To je podivnost zásadní velikosti. Kosočtverce a trojúhelníky vysvětlující živé věci, formy v akci a ne formy statické. V této proto-disciplíně se hledají věci výše postavené, které mají co do činění s rozvojem vědomí. Hledá se čistá forma, která nutí mysl k intenzivní činnosti a požaduje od ní maximum.

Hledání čisté formy si vyžaduje naprosto odlišné mentální úsilí, člověk začíná jinak myslet, umisťovat se a začíná mít jiný typ zkušeností. Nezávisle na tom, zda se jedná o pravdu či teorii, se při hledání čisté formy dotýčný člověk ocitá v postavení, které vede k jiné formě myšlení a k jiné zkušenosti.

Nejde tu o přijímání substancí, ale o vnitřní práci. Toto úsilí a tyto záležitosti vedou ke zkušenostem téměř halucinogenním. Při práci s formami se nečekaně rozsvětlí realita, vnímaná nyní jinak než předtím díky tomu, co se děje s mentálními mechanismy, když se vyvolává zkušenost. Ne formy, ale práce s nimi uvede do pohybu všechny tyto úrovně a dílčí úrovně vědomí.

ÚVOD

S Disciplínou se pracuje v rutině, což je opakovaná práce. Mentální substance je natolik nestabilní a pohyblivá, že není jisté, jakým způsobem se bude projevovat. Práce je ukotvena pomocí rutiny. Nezáskají-li se určité ukazatele v krocích, není možné jít kupředu, protože by při dalším pokračování došlo ke zmatku. Jelikož je tato substance nestabilní, prožitky nesmějí být nepřesné, je zapotřebí rutin s jasnými ukazateli. Jsou to ukazatele okamžiků v procesu. Dojde-li se k určitému ukazateli, přeskočí se do dalšího kroku. Toho se docílí opakováním rutiny. Pokračuje se k dalšímu stupni, k dalšímu kroku. Může se však stát, že během těchto zkušeností se člověk setká s výjimečnými okamžiky. Kroky a ukazatele vytvářejí mentální strukturu, která je korunována pochopením mimořádných fenoménů, jež se děly během celého procesu.

V prostoru zobrazování je možno odlišit zobrazovaný objekt od pohledu či prožitku, odkud je sledován nebo odkud je udržován pojem o tomto objektu. Ve vizuálním zobrazování je toto zcela jasné, totéž však platí i pro všechny smysly vnější a vnitřní.

Dále rozlišujeme tři typy hloubky, v nichž je zobrazování umístěno: 1. zobrazování na „obrazovce“, 2. integrace, 3. zahrnutí nebo shoda ohraničení formy s „vnější obrazovkou“. S těmito různými typy zobrazování se pracuje při přípravných cvičeních na Disciplínu.

V Disciplíně se pracuje pouze se zobrazováními, ve kterých je člověk zahrnut. Pracuje se s prostorovostí vědomí, jež nám umožňuje mluvit o obsahu a o tom, co něco obsahuje.

Tato prostorovost se konfiguruje podle forem, jimiž prochází; činnost jí jsou prostorovost i jiné obsahy (jež jsou takové prostorovosti vlastní) podrobené, závisí na limitu formy. Mluvíme o prostorovosti variabilní, elastické, která se přizpůsobuje zobrazováním. Neexistuje fixní mentální prostor, ale prostor, který nabírá odlišné charakteristické rysy.

V Disciplíně se pracuje s formami, které nejsou pozměněny kompenzačními jevy. Předmět geometrického typu vyvolaný z paměti je totiž jedinečný v tom, že není kompenzován vědomím, jako je tomu u jiných evokací, a to díky identitě, která uchovává geometrickou formu v její esenci, základní podobě. Ať už je tato forma větší nebo menší, je vždy shodná sama se sebou, a proto i její účinek na určitou zkušenost je vždy obdobný. Je možné zobrazit limit této figury tak, že bude učiněn průhledným. Pokud by se takto postupovalo, prostorovost by se stala opět prostorovostí vlastního vědomí, a nebyla by už prostorovostí limitní formy.

Co se týče dosud uvedených následků týkajících se činnosti formy geometrického tvaru, její schopnost modifikovat mentální formu (akci formy vůči formě) považujeme za velice významnou. Je zcela jasné, že tuto schopnost nemá pouze forma zobrazitelná, kterou si bereme coby podporu, ale i forma, kterou získáme během procesu.

PRACOVNÍ PROSTŘEDÍ

Na této Disciplíně se navrhuje pracovat dennodenně, v klidném a co nejtišším místě, vsedě, v uvolněné psychofyzické pozici, se zavřenýma očima - tak, aby tělo vydávalo co možná nejméně signálů.

TRVÁNÍ PRÁCE

Příprava, práce sama a následné poznámky obvykle nezaberou více než půl hodiny.

PROCES

Rytmus a dynamiku procesu udávají prožitky (ukazatele). Psychofyzické prožitky (fenomény působící zároveň s činností formy) jsou to, co poukazuje na okamžik přechodu z jedné formy do druhé. Jsme-li zahrnuti v představě určité figury, dostaví se prožitek činnosti formy tohoto kroku. Prožitky se stávají jasnějšími s opakováním v procesu a při změně z jedné formy do druhé.

KROKY V MORFOLOGICKÉ DISCIPLÍNĚ

První čtveřice: vnitřní prostor

V této čtveřici se zahrnujeme do Formy.

1. Vstup. Utváření. Prostor. Zahrnutí ve formě. Vnitřní stěny koule. Vzdálenost formy od centra prožitku. Určení tří různých okamžiků: práh, rozšiřující se prostor a koule.

V tomto kroku se pracuje na Vstupu tím, že utváříme Prah vedoucí do prostoru, který je odlišný od každodenního prostoru. Veškerá práce na Disciplíně se bude rozvíjet právě v tomto prostoru. Každý si musí vytvořit svou vlastní alegorii tak, že si určí, jsou-li přítomny schůdky, jakou formu má Prah, z jakých materiálů jsou všechny prvky, jakou mají barvu, texturu atd. To vše je třeba zdokonalovat, dokud není Vstup stálý a „posvátný“ (posvátný je v tom smyslu, že ozřejmuje rozdíl vůči každodenním prostorům a prožitkům).

Vstupem se dostaneme na bílou plochu, která se všemi směry rozprostírá donekonečna. Zavládne dojem, že „jsem se vydal ke světu forem“. Jde se po bílé ploše, která se rozprostírá všemi směry, až se nakonec dorazí do jejího středu.

Přiblíží se protilehlý obzor. Přiblíží se obzory z obou stran. Přiblíží se obzor zezadu. Vytváří se čtverec, na kterém stojím. Tento čtverec se promění v kruh. Jsem v kruhu a kolem něj vystoupí stěny ve tvaru okvětních lístků (jakoby nějaké květiny), uzavírají se mi nad hlavou a vytvářejí polokouli. Jsem zahrnut ve středu polokoule.

Plocha se nyní začíná zakřivovat směrem dolů a vytváří se koule. Zůstávám plavat ve středu koule od všech jejích stěn stejně daleko.

Okraj koule se stane okrajem prostoru zobrazování. Nic se nenachází mimo kouli. Koule je všudypřítomná.

Z pozorovatele umístěného „venku“ a neseného „plochou“ přecházím do stavu zahrnutí. To obnáší zajímavou změnu postavení, perspektivy a celkově prožitku vůči formám.

2. Smršťování. Začínám smršťovat, a to tak že redukuji na minimum barvu-rozlohu jak centra prožitku tak koule a přitom nadále udržuji stejnou vzdálenost od stěn koule, dokud nedorazím do bodu, v němž již neprožívám rozdíl mezi formou a centrem prožitku.

Jde o redukci barvy-rozlohy do minimálního bodu. Je žádoucí, aby redukce probíhala bez přerušování. Důležité je prožívat bod: „vesmír se vejde do tohoto bodu“, protože akt a předmět se tu identifikují a navíc - jelikož se tu modeluje prostor zobrazování - jsou veškeré aktivity mentální i aktivity prožitku odvečeny. Zůstat musí co nejmenší bod, jemuž bude odpovídat co možná nejmenší prožitek v okamžiku, kdy se ztrácí pojem o plynutí času. Tento „bezrozměrný bod maximální komprese“ se projeví, pouze dojde-li k takovému úsilí o smrštění, v němž bod zmizí a s ním i veškerý prostor, veškerý čas a veškeré zobrazování. Nepožaduje se, aby se v tomto kroku došlo až tak daleko, víme však, že při udržování

pozornosti je možno vejít do „prostoru“ jiné úrovně - bez zobrazování, což poskytne zkušenost, kterou je možno dovršit s pomocí vzpomínky (deformované), protože není možné uložit do paměti nezobrazování (vizuální) a absenci veškerého prostoru zobrazování.³³

Rozdíl oproti kouli už není možné vnímat, dorazí-li se do tohoto bodu. Existuje mentální limit, který je těžké pochopit; tak či onak se koule a prožitek sloučí v jednom bodě.

Kdyby bylo možné ve smršťování dál pokračovat, mohlo by všechno zmizet.

3. Rozšíření. Oddělení pohledu od vlastního prožitku. Uvědomit si, že zatímco druhý krok je silně smršťující, třetí krok je jeho opakem. Je to jako pohyb kyvadla bez přerušení, jak bude zřejmé během procesu, prozatím se však dál „staví“.

Počínaje bodem, k němuž se dojde v druhém kroku, se začne koule rozšiřovat, až dosáhne rozměru, se kterým s ní lze zacházet, aniž by však došlo k odlišení prožitku od formy.

Jsem rozptýlen v tomto rozšířeném prostoru. Nejsem středem operací. Rozšiřuji se spolu s koulí, jelikož mi předcházející smrštění umožnilo s koulí splynout. Nyní jsem touto koulí.

4. Přechod. Skrze pět pevných těles. Návrat do koule. Prožitky doprovázející přeměny „těles“, co se napětí, symetrie a váhy týká, ukazují, že je možné dosáhnout na prostor zobrazování, „masírovat“ jej a časem ho pozměnit.

Začíná se od koule v takovém rozměru, ve kterém je možné s ní manipulovat. Koule se pak promění ve válec, kužel, pyramidu, kostku a opět kouli.

To, co následuje, jsou velice osobní asociované obsahy a příklady toho, jak lze provádět přeměny z jednoho tvaru do druhého. Jsou to pouze příklady a mohou existovat různé varianty, jak proměnit jedno těleso ve druhé; důležité je, aby se od jednoho ke druhému přecházelo plynule a bez skoků.

Například u počáteční koule se zploští horní a dolní část a vytvoří se z nich základna a horní stěna válce. Strany se stisknou a protáhnou jako na soustruhu. Pociťuji činnost formy: cítím, jak se sám protahuji a zužuji.

Válec se promění v kužel rozšířením základny a protažením stěn směrem k vrcholu. Důležitá je široká základna a vrcholek, který generuje napětí směrem k sobě.

Poté se stěny začnou zplošťovat a vytvoří se pyramida. Zakouším pevnou čtvercovou základnu a strnulost čtyř stěn - trojúhelníků. Napětí vrcholů v základně je kompenzováno napětím v horním vrcholu.

Následně se na základě této čtvercové základny vytvoří kostka, rovněž pevná a strnulá, zakouší se však jako rozlehlejší a proporčně vyváženější; není tak impozantní jako pyramida. Činnost této formy vyvolává napětí, které je kompenzováno symetričností formy.

Pak se nechají zakulatit vrcholy, zaoblí se hrany, zevnitř směrem ven vyrůstá koule a kostka měkne.

Čtveřice se ukončí návratem ke kouli, ve které je však nyní představa odlišena od prožitku sebe samého. Snažím se znovu oddělit prožitek od formy. Koule mě zahrnuje.

³³ Fenomény pochopitelně dál plynou, avšak úsilí minima coby předmětu identifikovaného s prožitkem tento okamžik vydělí. Kdyby bylo možné prodloužit toto „prázdné plynutí“, zachytili bychom ideu „posvátného času“, což není posvátný čas vnější (čas náboženských oslav, okamžiku rovnodennosti atd.). Touto cestou je možné se dotknout posvátného času stejně jako posvátného prostoru, který však není nakažen „posvátným prostorem“ týkajícím se svatyně, kultovních a poutnických míst atd.

Toto cvičení se neprovádí proto, aby byly pochopeny formy, ale kvůli zacházení s prostorem. Je to jen trik, jak si „masírovat“ hlavu. Nějaký geometr by mohl mít zájem pochopit záležitosti formy; naše práce se ale tyká prostoru zobrazování a s použitím geometrických těles umožňuje tento prostor „masírovat“.

Z tohoto důvodu se k tomuto cvičení stavíme jako k Disciplíně, je to proces, ve kterém si zobrazujeme formy, a není možné přejít od jednoho kroku ke druhému, dokud nemáme patřičný prožitek.

Druhá čtveřice: vnitřní prázdno

Je třeba vzít v úvahu, že tím, nač je v této čtveřici obecně kladen důraz, je Vnitřní prázdno.

5. Šíření. Z obecného rozptýleného prožitku koule do jejího nitra až k prožitku jejích limitů - vytvoření centrální prázdnoty. K tomu dochází, jestliže se posílí vnitřní limity.

Od pěti pevných těles, u nichž se začíná, se znovu skončí u koule. Vychází se od čtvrtého kroku s obecným prožitkem rozptýleným a plovoucím v kouli, s prožitkem prostoru zobrazování „namasírovaného“ a modifikovaného pomocí variant vlastností předtím zobrazených těles. Nyní obrátím svoji pozornost k vnitřnímu okraji koule a coby centrum prožitku zmizím. Utvářím limit (pochopitelně stále ten vnitřní).

6. Vertikalita. Posílení protilehlých limitů v prohloubení od „prohlubně“ ke „klenbě“. Vertikální oddělení jako „mandle“. Hořejšek a spodek v prostoru zobrazování.

Po posílení konkávních „štítů“ v jejich kompletní okrouhlosti zmizí předešlé limity, které umožňovaly tvar koule. Štíty se představují odděleně, vytvářejí prázdno v předchozích limitech. Prázdno má snahu „se naplnit“ kvůli paměti - kvůli spolupřítomnosti práce uvnitř koule. Tím, že zabráníme tomu, aby se - počínaje štíty - utvářela kulatost, vzniká a zakouší se dynamické konstantní prázdno mezi oběma „štíty“.

Odkazují se k vertikální dimenzi (y). Vycházejí odtud posilují klenbu (horní štít) a prohlubeň (dolní štít), dokud se neobjeví napětí vyprodukované mandlí. Předchozí limity - umožňující tvar koule - zmizí.

Oba štíty musejí být kompletní vpředu i vzadu a stále vnitřní.

7. Horizontálnost. Posílení protilehlých limitů v horizontálních napětích: šířka a hloubka.

Odkazují se k horizontální dimenzi šířky (x). Posílím oba štíty nebo segmenty koule (samozřejmě vnitřní), na každé straně jeden, protilehlé v horizontálním napětí šířky.

Nakonec v dimenzi hloubky (z) posílím oba štíty nebo segmenty koule: jeden vpředu a druhý vzadu (samozřejmě vnitřní), protilehlé v horizontálním napětí hloubky.

Přeměna z jedné dimenze do druhé se provádí tak, jako kdybychom střídavě vrhali světlo nejprve na dvě vertikály a poté na dvě horizontály a tak dále.

8. Anulování. Centrální prázdnota v různých dimenzích a zmizení přítomného okamžiku. Oscilace mezi časoprostorovou prázdnotou a vzpomínkou na časoprostorovou prázdnotu.

V tomto kroku zmizí i štíty koule ze sedmého kroku (coby vizuální zobrazování) a rekonfigurují se vnitřní limity koule – nyní spolupřítomné (ve skutečnosti „přítomné“ - ale jen jako cenestesicko-kinestesický prožitek). Má pozornost je vložena do celkovosti vnitřního povrchu koule s odstředivým napětím směrem k limitům koule, což vytváří centrální prázdno.

Připomínáme, že se v osmém kroku docílí „centrální prázdnoty“ mechanikou odlišnou od druhého kroku, což znamená, že nejde o smršťování, nýbrž o posílení limitů. V tomto kroku se opět utvářejí vnitřní limity koule a rozšiřuje se pozornost k vnitřním stěnám: spolu s odstředivým napětím se pozornost šíří směrem k celému vnitřnímu povrchu koule. To nevyhnutelně vede k centrální prázdnotě, vzniklé posílením exteriority či materiálnosti stěn koule (přítomných či spolupřítomných vzhledem k tomu že zmizely coby zobrazování, přitom však jsou i přes své zředění nadále v činnosti coby limity). Byla-li eliminována hyletická (materiální) data zobrazování, pozornost je tak či onak omezena na vnitřní limity, které mizí, aby zůstaly spolupřítomné; ne však zobrazitelné coby vizuální představa. Je tudíž možné vyprodukovat centrální prázdno tak, že vši silou směřujeme pozornost k vnitřním stěnám koule, i kdyby tak koule ztrácela „materiálnost“. A to i kdyby se rozplývaly limity i jako zobrazování, protože se nacházejí ve spolupřítomnosti (nebo v „přítomnosti“ coby nevizuální zobrazování) a přitahují pozornost, která k nim odstředivě směřuje. V centrální prázdnotě je přítomno „prázdno prázdnoty“, jelikož tato „prázdna prázdnota“ operuje bez spolupřítomnosti centrálního, zatímco stěny koule (ačkoliv již ve své „materiálnosti“ zmizely) jsou spolupřítomné, a právě k nim se odkazuje pozornost.

Je možné nechat zmizet hyletická data, přesto však napětí nadále pokračuje v působení z paměti bez přítomnosti dříve zmiňovaných limitů.

Tyto limity nejsou vidět, tendence směrem k nim však pokračuje. Nejsou vidět, jelikož byly eliminovány; jsou však dál činné, i když nejsou přítomné. Zde je zřejmý vliv akce, která je spolupřítomná.

Toto je případ činnosti formy zaměřené na svou vlastní formu. Prázdnota nevznikne tím, že řeknu „nyní zůstanu v mentální prázdnu“. Tímto způsobem to není možné; prázdno by se něčím naplnilo. Neexistuje žádná jiná možnost, jak dát vzniknout prázdnotě, kromě posílení stěn. Tendence směrem ke stěnám, které neexistují, dále působí. A tak to, co zůstane, je prázdnota na jiné prázdnotě, což se neděje z toho důvodu, že by se někdo rozhodl prázdno vytvořit.

Třetí čtveřice: komunikace prostorů

První čtveřice je věnována vnitřním prostorům. Tam se zahrnujeme do Formy. Druhá čtveřice je věnována prostorům prázdným. Třetí čtveřice je věnována komunikaci mezi prostory. Zde se objevují prostory bez limitů jak přejít z jednoho prostoru do druhého. Komunikace mezi plochou a tělem. Organizace prostorů.

9. Zrození. Plocha a tělo při pohybu ve vzájemně se prolínajících prostorech. Vstup a výstup z konkávního do konvexního. Různé smyslové formy a jejich konvergence v prostoru zobrazování.

V prázdnotě vzniká prožitek něčeho „centrálního“, což může být vyjádřeno zářícím bodem. Tento zářící bod roste do tvaru koule, až mě úplně obklopí. Tento prožitek a pojem o stěnách koule se rozšiřuje, dokud není stálý a stabilní. S pomocí vertikálního prožitku se začne zvedat „plocha“ - začne se zvedat dolní polovina koule, okvětní lístky se mezitím rozevírají, až se ztotožní s bílou plochou, která se všemi směry rozbíhá do nekonečna. Zakouším bílý prostor bez hranic ve všech směrech; a já jsem „venku“. Prožitek se jemně „opírá“ (coby kinestesické zobrazování) o plochu. Plocha je stlačována, až se z ní nakonec stane konkávní

prostor, stále hlubší a hlubší, který si s sebou bere prožitek. Jakmile je prostor stabilizován, nechají se prožitky této situace volně působit. Následně se stoupá až na úroveň plochy, která se poté překoná do konvexního výstupku – stále výš a výš. Jakmile je i tento prostor stabilizován, prožitky této situace se nechají volně působit.

Ačkoli jsou fenomény (jak v konkávnosti tak konvexnosti) ve stejné míře vnější vůči ploše, prožitky a zobrazování korespondují s interioritou a exterioritou vnitřního prostoru.

V konkávnosti prostoru zobrazování se setkávají různé transformované smyslové formy; a různé efektorické formy působí transformovány v konvexnosti prostoru zobrazování.

Člověk se nachází v konkávnosti. Pohled „shora“ je velice odlišný od pohledu „zespodu“.

Je dobré rozlišovat mezi podněty, které jsou přijímány, a podněty, které vycházejí ven – mezi pocity perceptivními a efektorickými. Totéž se děje i při normálním vědomí, v němž jsou pocity efektorické blíž limitům prostoru zobrazování.

Když chceme něco uchopit, vyšleme představu směrem k vnějšku prostoru zobrazování. Když je představa přenášena směrem k vnějšímu prostoru, jsme téměř na odchodu. Naopak umístí-li se člověk v cenestesii, nachází se v prostoru vnitřnějším, a je tak těžší vyjít ven, protože je mnohem dál od limitu.

To všechno je ve vztahu k tomu, co je vysvětleno v Psychologii IV v souvislosti s „bikonkávní čočkou“: „[...] „Já“ se může umístit do interiority prostoru zobrazování, ale v kinestetických taktilních limitech, které poskytují pojem vnějšího světa, a naopak - v taktilních limitech cenestesických, které poskytují pojem světa vnitřního. V každém případě můžeme použít zobrazení bikonkávního filmu (jako limitu mezi světy), který se rozšiřuje, nebo se naopak stahuje, a tím právě zaostřuje nebo zamlžuje prožitek vnějších či vnitřních předmětů.“

Kráčí se buď směrem ke konvexnímu nebo směrem ke konkávnímu. Konfigurace prostoru zobrazování je důvodem k tomu, proč začínáme mít prožitek, že je něco venku či uvnitř. Toto rozdělení ve skutečnosti neexistuje, buď je všechno vnitřní, nebo je všechno vnější. Je to právě zmíněná bikonvexnost, co ozřejmuje tyto rozdíly. Každá aktivita je realizována z určitého umístění v této čočce, která komunikuje se světem; můžeme jít směrem ke světu, nebo směrem dovnitř.

10. Forma osobního zobrazování. Život v prostoru zobrazování a prostor zobrazování v životě. Je-li dána horizontální plocha, pak zobrazování ozřejmují limit. Vypracování formy zahrnující zobrazování a limit.

Existuje nekonečná plocha, o kterou se opřu, a prožitek mne samotného. Nyní obojí zahrnuji do formy (prožitku), která je cenestesická.

Bod, z něhož se pozoruje, je venku. Z něj pozoruji plochu a sebe i oddělení jednoho od druhého.

Je to forma – pohled – pojímající cenestesický prožitek, který v sobě zahrnuje obojí: plochu a mne. Je to pohled, který je umístěn více za mnou a který mne zahrnuje.

Důraz je kladen na limit, který sice odděluje, ale také spojuje obojí: mou niternost a svět.

V Disciplíně se setkávám společně s tím, co skutečně dělat v životě (v symbolické redukci); což je tato struktura (světa vnějšího a vnitřního). Tuto strukturu Platón měl za „ideu“, což byla jediná opravdu „skutečná“ věc, proto také bylo takovéto pojetí považováno za „realistické“, byl to ovšem realismus idejí, a ne „idealismus“, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Mohu si velice dobře uvědomit omezení, které mám v pojetí veškeré vnější reality. Omezené je i to, co s realitou mohu dělat. Tato možnost je omezená. Zde zdůrazňujeme pozorování plochy a sebe a pohledu, který do sebe obojí zahrnuje.

Bod, ze kterého pozoruji, se nachází venku a odtamtud pozoruji plochu a sebe a oddělení těchto dvou. Forma, která zahrnuje plochu a mě, je cenestesická.

V každodenním životě se dívám na sebe a na věci. Ze sebe a z věcí mám odlišné prožitky. Je to zahrnující pohled, který se dívá na obě tyto „tváře“ a vidí „realitu“. Tato realita je strukturou.

Desátý krok je skokem v perspektivě, změnou pohledu; je zahrnující. Vnější i vnitřní je jedna realita. Jsou to prostory vnější a vnitřní (v nichž se odehrávají vnitřní fenomény). Jde o komunikaci prostorů.

Co člověk dělá ve světě, co se mu vrací, co je akce platná a co je rozpor? Máme prožitek toho, co činíme, díky okruhu zpětné vazby, díky schopnosti přijímat data. Toto probíhá v bdělém stavu stejně jako ve spánku, ve smyslech vnitřních i vnějších, ve fungování paměti (prožitek shody či neshody), v cenestesii i kinestesii.

11. Čistá forma. Čas bez limitu. Prostor bez limitu. Nezobrazitelné významy. Vstup do Hlubokého.

Je-li dána forma, jež zahrnuje zobrazování i limit, pak rozpoznám prostorovou „vzdálenost“, což je perspektiva, ze které pozoruji zobrazování a limit. Ať už se držím pouze zobrazování a pak limitu či naopak, stále je tu perspektiva, jež porovnává retenci zobrazování s limitem či naopak, z čehož vyplývá iluze, že perspektiva je součástí tohoto zobrazování nebo tohoto limitu. Uznávám tudíž perspektivu, která působí ve spolupřítomnosti. Abych podpořil tuto perspektivu, aniž bych ji pozoroval z jiného bodu (tak aby se neproměnila v nový předmět nového aktu), izoluji vnímání a zobrazování, a dorazím tak k „tichosti“ smyslů vnějších i vnitřních a k „tichosti“ veškerého zobrazování (současnosti, minulosti či budoucnosti). Pokračuji v tichosti v zatemňování všech impulzů. Zůstane pouze kinestesický prožitek, který prohloubím směrem „dozadu“ až do okamžiku, kdy se zastaví veškerá časová a prostorová zobrazování. Vstoupil jsem do „Hlubokého“.

Od desátého kroku se utváří cenestesická forma, jejímž charakteristickým rysem je to, že do sebe zahrnuje svět, prožitek mne samého a limit neboli bod kontaktu. Je to cenestesická forma, která zahrnuje zobrazování a limit, zatímco bod pozorování je umístěn více vzadu tak, aby tu vznikla prostorová vzdálenost, ze které pozoruji zobrazování a limit a rovněž perspektivu, která působí ve spolupřítomnosti. Z této perspektivy mám cenestesický prožitek, k němuž obracím pozornost a u něhož setrvávám, zatímco utišuji vnímání a zobrazování, a onen prožitek si ponesu do zadní části hlavy, stále více dovnitř a stále hlouběji; propadám se, máje ve spolupřítomnosti snahu udržet přerušování impulzů.

Toho je třeba dosáhnout hladce a nepřerušovaně.

V jedenáctém kroku se začíná pracovat s Posláním.

Poslání odpovídá na otázku: „Čeho chci Disciplínou dosáhnout?“ Musí mít pro člověka velký význam; něco, co si hluboce přeje; cítí, že by to mohlo dát smysl jeho životu a možná i dál.

Pro to, aby bylo Poslání dobře utvořeno a postupně mohlo konfigurovat určitý životný styl, je potřeba dost času. Poslání je něco osobního a není nutné ho někomu sdělovat.

Na utváření Poslání se pracuje před rutinním cvičením. Poslání se zakládá na mechanismech spolupřítomnosti, a dáme-li mu dostatečný emocionální náboj, automaticky se aktivuje. Na Poslání se pracuje před tím, než se má aktivovat. Všechno se v tomto okamžiku mobilizuje. Má to velké kouzlo. Tato mechanika funguje jinak než vůle. Nepůsobí v přítomném okamžiku, ale v budoucnu, kdy se shoduje s představou, která byla před tím umístěna. S tím, jak nabude sílu, pustí se do akce. Emocionální náboj je klíčem jak pro introjekci tak pro projekci. Silná touha dosáhnout výsledku je to, co výsledek vyprodukuje. Čím silnější je nezbytnost, tím více se emocionální náboj pohybuje. Poslání je aspirace, vnitřní cíl, kterého má být dosaženo.

12. Projekce Čisté formy. Impulzy mě okamžitě umístí do „světa“, nemohu totiž trvale setrvávat v „Hlubokém“, není-li má pozornost tomuto úsilí věnována. Uvědomuji si paradox udržení přerušení impulzů (což mě vypuzuje z „Hlubokého“) nebo naopak zastavení přerušení impulzů (což mě též vypuzuje z „Hlubokého“). Dosáhl-li jsem v některém okamžiku přerušení impulzů a tím jsem prodloužil přerušení, bylo tomu tak, protože jsem se vyhnul přítomnosti pozornosti spletené s „já“. Nicméně rozpoznám-li záměr udržovat i nadále přerušení coby centrální operaci, aniž by mě vypudila z „Hlubokého“, pak je tomu tak díky tomu, že zmíněný záměr jedná ve spolupřítomnosti coby Poslání, které projektují nebo introjektují. Čistá forma je forma vylučující „já“ i „svět“; mám pouze následné překlady jejich významů.